

PLANTÀ

8

Revista de Físiques 27

UNIVERSITAT DE BARCELONA

PLANTA 8 ...

Revista de la Facultat de Física

N. 27 Abril 1990 Edita CAF

Dipòsit legal B-5781/80

Redacció:

Carles Macián

Toni Pérez

Santi Royo

Montse Subirà

Laura Arantegui

J. I. Mas

Juli Pijuan

Valeri Capell

Ricard Orihuela

AGRAÏMENTS :

- A tots aquells que han fet possible que PLANTA 8 hagi sortit a la llum, any darrera any, fins al n. 27
- Al Xavi Massip, per la foto de la portada.
- Als monitors de la sala de PC's

amics, això s'acaba . . .

Editorial

"ELS PASTORS SERAN BRUTALS MENTRES LES OVELLES SIGUIN ESTÚPIDES"

Com cada any la C.A.F., o el que resta d'ella, ha posat en marxa la redacció de la revista PLANTA 8. Com cada any s'ha fet una crida general a tots els companys i professors per tal que ens lliuressin les seves col.laboracions, i també perque s'afe-gissin a la redacció de PLANTA 8. I quina ha estat la resposta?

Cap professor no ha escrit res; de l'alumnat, molt poques col.laboracions, la majoria fetes pels habituals, i algunes de qualitat pèssima, fins i tot, el nostre company Sergi Boquer ens ignorava i no ens havia agredit amb cap article-rotllo-pamflet... (per desgràcia, a última hora, ens ha arribat la seva impublicable col.laboració). En l'apartat de les col.laboracions a la redacció, només s'ha afegit una persona, estudiant de tercer, cosa que, malgrat la palesa insuficiència, li agraïm molt. Fins i tot el nostre Word Perfect 4.1. ens ha abandonat...

Què vol dir això? Senzillament, vol dir que PLANTA 8 està agonitzant, que s'acaba, ciao, si és que no hi ha un miracle que ho arregli. Fa tres anys, es va passar per una situació semblant, i els actuals redactors van agafar el repte de continuar i fer renèixer l'esperit de PLANTA 8. Durant un temps va semblar possible això, però amb el temps també hem vist que això era un miratge, només mantingut per la il·lusió dels redactors i sense cap interès real a la comunitat facultativa.

En conseqüència, aquesta revista serà, probablement, l'última que tindreu entre les vostres mans i, encara podeu donar gràcies d'això, ja que hem estat a punt de no tirar endavant aquest any. Per aquest motiu us demanem disculpes per la inferior qualitat, en termes globals, d'aquest número.

Per què ha passat això? Ara no ens posarem a fer sociologia barata ni us clavarem el rotllo moralista de la participació. Només us recordarem el títol d'aquesta editorial: "Els pastors seran brutals, mentres les ovelles siguin estúpides". PLANTA 8 havia intentat ser un instrument per a desestupiditzar les ovelles de la facultat de Físiques, per facilitar la seva organització, per depertar la crítica i alegrar-nos la vida, entre pasturada i pasturada d'herba.

Si les ovelles prefereixen campar-se-les cadascuna al seu aire sense mirar com els va a les del costat i sense espavilar-se, vindran els llops ferotges i se les menjaran...

COMISSION D'ACTIVITATS DE FÍSICA

EPIGATE

Només cal donar un tomb per qualsevol racó d'aquesta casa per comprovar la presència d'uns paperets de color blanc i lletra grisa, plens de gergots, printmàsters, ordres del dia i convocatòries. Aquesta és la punta de l'iceberg de les activitats de l'associació política d'estudiants més activa de la nostra facultat i del seu inefable conseller-delegat-president-secretari general-membre de la direcció. Evidentment ens referim a l'EPPI (Estudiants Progressistes per la Independència) i el nostre "collega" Sergi Boquer i Pubill.

La presència innegable d'aquesta organització a la vida facultativa i la seva més o menys discutible actuació, ens han induït a un parell d'estudiants, (dos ex-membres del corrent llibertari), a fer una crònica del que ha estat, és i, potser serà, la suara esmentada organització. Cal dir que el nostre escrit és desapassionat i s'ha fet amb tota l'objectivitat possible, sense caure en el fàcil ús de la calúnia; i que detalla tots els esdeveniments que han marcat la vida d'aquesta organització, tant els que han estat d'abast públic, com els que, per bé dels seus protagonistes, han restat a les tenebres del partit.

EPPI va ser fundat l'any 1987 amb la intenció d'agrupar un col·lectiu d'estudiants amb idees clarament independentistes i d'esquerres. Els orígens cal cercar-los entre una sèrie d'estudiants de segon i tercer cicle que, mitjançant una sèrie de reunions, van donar a conèixer aquesta iniciativa a la comunitat facultativa. Els components ideològics eren plurals, des de l'independentisme moderat, provinent de sectors d'Església, fins a posicions esquerranoses dures, independentistes batasuners i, fins i tot, independentistes liberal-conservadors; però tots anaven lligats pel seu clar nacionalisme i un tarannà progressista i d'esquerres.

Dins d'aquest col·lectiu heterogeni destacaven les figures d'en Josep Lluís Alay, en Patrici Molinas i en Carles Roch; entre d'altres, tots ells gent de seny i bons patriotes.

Amb motiu de les eleccions a Junta de Facultat del novembre del 87 es va presentar una llista que va sortir guanyadora per majoria abassegadora, obtenint 11 dels 15 representants a la Junta, i 2 de 3 claustrals. Entre aquests representants a la Junta estava un servidor que, inclòs a darrer moment i per completar la llista, va sortir escollit amb un nombre considerable de vots; per causa de la massiva participació dels alumnes de primer curs, curs que llavors jo cursava (valguí la redundància).

Segurament us preguntareu, estimats lectors, què feia el vostre estimat amic Txetx Boquer en aquells dies.

Contràriament al que us penseu, no tenia cap càrrec directiu i era el secretari-noi de fer feines, encarregat de penjar rètols, prendre notes a les reunions i fer gestions avorrides. La seves intervencions causaven la general hilaritat dels companys de partit, i no us imagineu com reien l'oposició (AJEC) i el govern (els professors); però ell anava fent un treball de formigüeta de cara a una futura conquesta del poder...

Mentrestant, ja s'anaven produint els primers desprésos. A l'hora de plantejar l'organització interna de l'EPPI aparegueren posicions diferents i contraposades, tendències assembleàries i partidistes, o una organització flexible i democràtica, o una organització jerarquizada i amb disciplina. Aquest debat no va dur a res en concret, i un cert clima d'anarquia es començava a respirar.

Malgrat tot, cal reconèixer que de cara a la Junta de Facultat hi havia una gran unitat d'accio i criteri, i es van aconseguir coses prou importants, com l'aprovació d'iniciatives per a la total normalització lingüística de la Facultat, i per l'eliminació de certes taxes, així com la proposta, desestimada, de treure l'estanquera de la Facultat, almenys es va aconseguir que no s'hissés cap bandera oficial en cap celebració. (Nota: alguns professors van fer la proposta -clandestina, of course- d'asserrat el pal del mig dels tres masts, per dificultar l'hissament del pendó constitucional, però desgraciadament, no va tenir ressò la proposta, tan bonica per altra banda)

La primera reliscada important va ser l'afèr del comunicat en solidaritat amb el poble basc. Un membre del sector batasuner de l'EPPI es va empescar un comunicat acusant al govern de la mort (suicidi) d'un pres d'ETA; afegint un encès recolzament de la lluita armada del poble basc per la seva independència. Tot això, signat en nom del Ple de Delegats, és a dir, en nom de tots els alumnes de la Facultat ... Efectivament, les protestes van ser immediates, i una iniciativa espontània va recollir més de 200 signatures condemnant l'iniciativa. L'EPPI es començava a cobrir de "glòria", o més aviat, de "merda". Dins de l'organització van començar les dissensions, i els més moderats van considerar l'afèr com un error i una presa de pèl lamentable.

La segona reliscada, i la més forta, va ser l'enfrontament de l'EPPI amb la redacció de PLANTA 8. Un membre de la redacció era alhora membre de l'EPPI, i la direcció d'aquest partit va intuir que tenia al seu abast un fantàstic mitjà de propaganda. Ràpidament van ploure els articles, alguns d'ells fastigiosos, i davant la negativa dels redactors a publicar-ho tot, el redactor-EPPI va ser amenaçat més o menys clarament per 3 individus que aixecaven 3 pams i uns quants quilos més que ell, (que no són pocs). La coacció no va funcionar, (que us pensau?). Posteriorment, un dirigent de l'EPPI, en Carles Roch, va ajudar-nos molt a aconseguir una bona subvenció per PLANTA 8 (que estava a punt de desaparèixer) i que vam pagar amb la publicació d'un article amb fort contingut polític. Aquest article va aparèixer amb el nom i cognom de l'autor, abans esmentat, cosa que li va provocar (incomprendiblement) un atac d'histeria. Es veu que les coses que deia eren massa dures perquè la gent sabés que ell n'era l'autor i va iniciar una campanya cigronera de difamació i patalejada que només va aconseguir fer guanyar una mica més de prestigi i ridícul per a la seva organització.

Afortunadament, tot va quedar en una guerra de rètols

sense cap altra conseqüència digna de menció. Ni a ell el van ferre fora de la feina, ni a nosaltres ens van putejar més de l'habitual. En el fons, considerem que va ser una llàstima perdre la seva amistat.

Passat l'estiu, començarem el curs 88-89 amb una descomposició interna cada cop més evident a dins de l'EPPI. Les diferències entre els seus membres són cada cop més importants; alguns ho deixaren còrrer (entre ells un servidor) i alguns s'hi afegiren. D'aquests en parlarem més endavant. Es un lent procés de decadència i d'agonia que finalitzarà amb la "hivernació" d'EPPI. Aquest terme no és cap llicència poètica, va ser la paraula emprada per referir-se al fet que ho deixaven còrrer i que només es conservaria l'activitat a la Junta de Facultat, fins que arribessin els bons temps (les properes eleccions). Durant el curs, i per causa dels estudis, la feina i, en gran part, el desencant, els fundadors i membres més destacats de l'EPPI ho van anar deixant còrrer: Josep Lluís Alay, Patrici, Carles Roch, Ignasi Pagonabarraga, i un llarg etcétera. Només restaren uns quants veterans, entre ells, com no podia faltar, en Sergi Boquer. Durant la resta de curs va continuar aquest procés d'abandó dels antics membres i d'entrada de gent nova, caracteritzada en gran part pel seu radicalisme i/o terrorisme polític. En aquest patètic estat va arribar la fi del curs i ja es preparava l'inici del següent ...

Tothom tenia l'esperança que l'EPPI no despertaria del seu llarg lletarg, però va passar el que havia de passar i 2 mesos abans de les darreres eleccions l'EPPI va començar a donar senyals de vida. Ara, però, era només una ombra del que havia estat. En aquestes circumstàncies, en Txetxí va trobar camí lliure per fer-se amb el poder ... Davant el buit d'autoritat, la sapiència burocràtica del nostre home i la seva habilitat el limítant els rivals el van portar al clímax, el màxim, l'orgasme de poder i comandament que és el càrrec de Secretari General de l'EPPI. També el va ajudar molt, cal reconèixer-ho, el fet que ningú més no volgués la feina, ja que els actuals membres de l'EPPI deploren, tret de poques excepcions, les feines burocràtiques.

Amb aquesta nova i difícil conjuntura, en Txetxí tenia entre mans un gran repte: les eleccions a Junta de Facultat d'aquest curs. L'afer no era pas trivial, la desbandada dels històrics i la basca antropològica que formaven (en gran part) l'EPPI, no li permetien d'afrontar amb gaire garanties les eleccions i, el que era pitjor, no hi havia calés. Aquest últim va ser un dels principals motius que el van portar a pactar, en secret, amb la FNEC, l'organització nacionalista moderada d'estudiants de la Universitat de Barcelona. El pacte, amagat a l'electorat, consistia en que la FNEC pagava la campanya electoral de l'EPPI i li deixava el camp lliure a la Facultat de Físiques, a canvi que els claustral de l'EPPI s'apuntenessin al grup de la FNEC, sobretot a efectes de comptabilitat electoral. Sergi Boquer i els seus van vendre l'EPPI per un plat de llenties, bé, en aquest cas, per una ració de coca i vi per tothom, com vau poder comprovar. En realitat, el canvi no era tan dolent: diners i coca per la gent a canvi que els claustral de l'EPPI comptessin amb la FNEC, tot i tenir llibertat d'accio, però en realitat amagava l'intent de la FNEC per assimilar l'EPPI. La jugada estava ben muntada. I només calia que Manel Pardo, l'home de la FNEC a l'EPPI es fes amb el control de la banda, desbancant el nostre

amic Txetxí. La ingenuïtat política del nostre Secretari General feia que aquesta maniobra no semblés gaire difícil, però no va arribar a bon port. La gent d'EPPI es va adonar de la jugada: es van quedar amb els diners i van fer fora en Manel Pardo, l'últim dels membres fundadors d'aquell EPPI històric. Manel Pardo va rebre el boicot dels seus companys i no va sortir escollit claustral, refermant-se així el lideratge d'en Sergi. L'opció feta per l'EPPI era clara, volien un secretari general que fes la feina bruta i del que es pogués passar tranquil·lament en la resta de coses.

Hom esperava que l'EPPI tornaria al seu lletarg habitual un cop passades les eleccions, però no va ser així. Un dels membres nous, en Lluís Cabirol, va començar a actuar pel seu compte en nom de la banda, amb vistes a fer-se amb el control del poder. Els resultats van ser la penosa campanya "Cap cartell en espanyol" i un intent d'acostament a l'organització Catalunya Lliure. La culminació d'aquesta carrera de despropòsits va ser el projecte d'estatuts de l'EPPI (encara no en tenien). Els estatuts, per la seva extensió, eren dignes de qualsevol partit polític i introduïen una recargolada estructura burocràtica interna. Curiosament aquesta estructura estaria dominada de forma dictatorial per un "portaveu general" que tindria àmplies competències; un càrrec dissenyat a la seva mida per en Lluiset. La resta de membres, convenyuts que seria impossible aplicar aquesta estructura a una organització de menys de 500 afiliats, van decidir, sàviament, deixar còrrer això dels estatuts i expulsar a en Lluís Cabirol per Boig Perillós, fet sense precedents a l'EPPI. L'expulsió, això sí, es va fer dins d'una legalitat exquisida: es va preparar una acusació de 2 folis amb 14 càrrecs gravíssims i se'l va processar sumaríssimament.

Per finalitzar (uff, ja era hora!), us comentarem les últimes i actuals tendències i activitats de l'ex-organització política, actual banda d'elements antropològics dopada amb algun que altre ésser humà civilitzat. Bé, serà millor deixar-ho còrrer i no dir res més, perquè l'espectacle ja ha estat prou penós i no ens agrada rebre una querella...

(Lloot Sigui Déu i Dr. Buniakowsky)

P.S: Pregunteu a en Sergi Boquer com li ha anat el seu viatge a les Espanyes (Madrid, per ser més concret) com a representant del Grup d'Astronomia Universitari de Catalunya (GAUC), i com els ha anat el viatge als seus amiguet (Toni el Metras i d'altres), tan relacionats amb l'astronomia com els autors de l'article amb la quiromància asteca. Us ho vau passar bé?

P.P.S: També li podeu preguntar per les seves ambicions de dominar l'any vinent PLANTA 8 i convertir-la en un "Órgano y Medio de Comunicación del Movimiento", és a dir, premsa llepaculs de l'EPPI.

P.S: A qui pugui interessar: Als autors d'aquest article els la porta molt fluixa la seva més que probable influència sobre l'opinió que de la revista tenen els honorables membres de l'EPPI, i la més que possible retirada fulminant de subvenció in secula seculorum.

P.S: Al públic en general: que a ningú estranyi una reacció indignada per part de qui tots ja sabem en forma de pluja de ràtols i declaracions que probablement es produirà poc després de l'aparició d'aquesta meravellosa revista.

opinió

EPPI informa

El propòsit del present article és explicar la tasca qua actualment està fent EPPI en els diversos camps. Cal assenyalar en primer lloc que disposem de presència a dues comissions interuniversitàries com són la CAE i la Comissió Permanent d'estudiants. La primera controla l'assignació de diversos pressupostos, mercès a la nostra presència hem aconseguit una subvenció de 160.000 pessetes pel GAUC. La segona actualment debat temes com normativa acadèmica, és a dir, competències dels consells d'estudis, exàmens, etc. Realment és important la tasca d'EPPI en aquests llocs, car el pes específic de la nostra Facultat és molt més gran del que hauria de ser pel nostre nombre de matriculats. En l'àmbit de la Facultat, representants d'EPPI encapçalaren un grup d'alumnes que anaren a parlar amb els responsables de MM3 dels pobres resultats dels exàmens de febrer. Estem seguint de prop els afers de la comissió d'espais, en la qual és parlarà del futur del parking de físiques, el qual ha de servir per la construcció d'un nou edifici que sigui seu dels departaments. En cas de que haguéssin temptatives de pendre's el que és nostre, convocarem els estudiants a una assemblea informativa.

Finalment, sols donar una salutació a tots els companys i companyes de la facultat i desitjar-vos molta sort pel exàmens finals tot donant gràcies a planta 8 per la divulgació d'aquest article.

Josep Maria Casals i Benito, membre de EPPI.

N. DE LA R. : PLANTA 8 NO ES RESPONSABILITZA EN ABSOLUT DE LES OPINIONS EMESES LLIUREMENT PELS SEUS COL.LABORADORS I ARTICULISTES. QUALEVOV POSSIBLE DIFAMACIÓ ES RESPONSABILITAT EXCLUSIVA DE QUI HO SIGNI. LA REDACCIO HA SELECCIONAT ELS ARTICLES ATENENT EXCLUSIVAMENT A ASPECTES FORMALS.

Prou política, si us plau

Cada cop els estudiants tenen menys confiança en els seus representants. Aquest és un fet preocupant ja de per sí però el pitjor és que aquest recel està plenament justificat. Això és degut en part a la gran quantitat de consells, junes, plens,... en els quals els estudiants tenim representació (un altra cosa és tenir poder real) que fa que sigui realment poc interessant saber que es decideix a cada lloc. Per acabar-ho d'arrodonir cada organ té la seva normativa electoral pròpia. Així les eleccions al consell d'estudis es fan per llista oberta, als consells de departament també per llista oberta però només voten els alumnes del departament (que poden ser de varies facultats), al claustre i junta de facultat per llistes semiobertes i al ple de delegats i consell de divisió de forma indirecta! Tot plegat sembla com si la persona que va planejar tot això ho fos tan complicat com fos possible per que la gent no s'assabentés del que estava votant i crear un sensació de confusió.

Els qui porteu menys de tres anys a la Facultat us haureu fixat que mai no heu votat els vostres representants als consells de departament i d'estudis. Això es degut a que sempre que s'ha hagut de fer eleccions a aquests òrgans hi havia menys candidats que llocs a cobrir o com a molt els justos. Això és lamentable ja que s'hi prenen decisions importants (calendaris, horaris) i la gent que amb bona fe es presenta no sempre és la més adient per defensar els nostres interessos.

A la junta de facultat i claustre ja és una altra història. L'elecció es fa per diverses llistes semiobertes i això fa que existeixi una lluita política. Llavors sorgeixen associacions "pseudo-polítiques", creades a imatge i semblança dels partits polítics o inclús vinculats directament a ells. Si més no, els candidats s'ho passen molt bé fent campanya i jugant a fer de polític. Es realment aquesta actitud la que jo crec que ha llençat per terra la confiança dels estudiants en els seus representants.

Però a on més es demostra la inutilitat del sistema és al Ple de Delegats. Aquest és, encara que molta gent no ho sapiga, el màxim òrgan de govern dels estudiants de cada facultat. Aquesta "importància" contrasta amb el seu sistema d'elecció: el formen el conjunt de representants a la junta de facultat i els claustrals. No podem escollir els representants del Ple de Delegats directament!

El Ple de Delegats hauria de vertebrar totes les activitats i reivindicacions que es fan a la Facultat amb el seu recolzament, sobretot econòmic ja que té recursos assignats. En comptes d'això es converteix en una

mena de "miniparlament" on s'enfronten els "diputats" independentistes del "govern" i els felipistes de la "oposició" però es fan molt poques coses de profit. Tota la mecanica que té lloc dins d'un partit o parlament es reproduceix fidelment: lluites pel poder, depuracions i d'altres tonteries completament fora de lloc.

No em vull enemistar amb els meus companys de l'EPP1 ni amb la gent de l'AJEC però crec que cal dir les coses clarament: a la nostra facultat no fan falta aprenents de polític ni molt menys comisaris polítics de cap partit. Amb això no vull dir que no es facin coses però el fet és que les tasques que hauria de fer un representant dels estudiants queden en segon terme. Moltes desicions es prenen de manera arbitrària i si algú s'hi oposa sempre és més aviat per fer la punyeta que per altres motius més legitims.

Hi han persones serioses en mig d'aquest panorama desolador però o bé ja fa temps que ho han deixat córrer o senzillament van a la seva, de forma independent o bé acceptant com un mal menor la mentalitat dels seus companys de grup.

No ens enganyem: el gran problema que ens trobem per canviar les coses a la nostra facultat, per que estudiar aquesta carrera resulti formatiu i no una carrera d'obstacles és el poc poder que tenim assignat els estudiants. Som majors d'edat que finançiem directament (matrícula) i indirecta (impostos) aquesta facultat però no s'ens permet un control més directe d'una cosa tant important pel nostre futur com la carrera. Però amb un sistema com aquest que resulta en el control dels òrgans estudiantils per part de grups pseudo-polítics no hem de trobar sorprendent que hi hagin reticències per part del professorat ni la dificultat per aconseguir que s'acceptin les reivindicacions que es plantejen.

J.S.G. 3MA
Representant per l'EPP1

Cartes a la redacció

En arribar d'un institut qualsevol, de qualsevol escola privada o d'altres carreres mitjanes, la majoria de gent que som en aquesta santa casa ens havíem tret un B.U.P. i C.O.U., amb més glòria que penes. I sense massa esforç aconsegueixes treure unes notes acceptables. Et trobes amb els exàmens de febrer, la sorpresa és majúscula, uns exàmens de tres o quatre hores, amb apunts o xuletari, i encara gràcies si aconsegueixes fer quelcom. Surten les notes, els percentatges de aprovats rara vegada arriben al trenta per cent, el natural és d'un dotze per cent a un disset. I encara gràcies, comences a parlar amb un i altre, preguntes i tothom està sorprès, preguntes també com li anava abans; tots diuen que bé, que no entenen què ha passat.

Arriba juny, tornem-hi, els percentatges són similars. T'adones que hi ha quelcom que no funciona, acceptes la teva part de culpa, tens més clar que mai que estar a Física significa treball constant i "dar el callo". Però penses que l'anàlisi no es pot quedar aquí. Seria una anàlisi bona si fos una situació personal i aillada, però desgraciadament és el natural a Físiques, hi ha quelcom que falla, ja que, evidentment, el salt C.O.U.-Universitat és massa gran, o un és molt alt o l'altre és massa baix, però no és només el salt; els percentatges d'aprovats són semblants a 1er, 2on i 3er... Et pares a pensar i trobes tan absurdes aquelles vagues d'ara fa tres anys on lluitàvem per la supressió de la selectivitat, dels números clausus, i és el sistema sencer que s'ha de canviar; a la gent no se la prepara degudament ni se l'acostuma a una metodologia d'estudi adequada per carreres (o per segons quines carreres) universitàries.

Però penso que tot no queda aquí, hi ha una part de crítica interna que també cal fer. Acceptem com a principi que Físiques és una carrera on es pretén esbrinar el perquè de les coses, demostrar tot el que es pugui (segons el nivell) i donar una explicació del que succeeix al nostre entorn. Si és així no s'entén com en un exàmen es poden preguntar coses vistes a correcció, o a l'última classe, per tal d'acabar el programa, posem alguns exemples: febrer 87-88, assignatura d'àlgebra, surt un problema de polinomis a l'examen sense haver fet cap problema de polinomis almenys a una de les classes.

A Planta 8 de l'any passat surt una critica per no haver donat classificació d'endomorfismes (concretament diagonalització) fa dos anys i automàticament al juny del 89-90 cau un problema de diagonalització, previ receptari de dues classes teòriques i una de problemes.

El que vull dir és que si el que es pretén és saber el perquè de les coses no valen les receptes ni les coses fetes per arribar fins on marca el programa, una recepta pot valer per solucionar un problema puntual (diagonalitzar una matríc) però evidentment no implica que se sapiga gens d'aquell tema; per tant és absurd preguntar-ho en un examen on es pretén valorar el coneixement d'allò que t'han ensenyat en profunditat.

Una altra incongruència, al meu parer, és el fet de convalidar la part de febrer per juny i no per setembre, com si suspendre la part que va de febrer a juny impliqués haver tingut amnésia del que vas fer fins al febrer, i més quan la primera i la segona part estan tan diferenciades a la majoria d'assignatures (Termologia-Mecànica Estadística, Geometria Diferencial-Probabilitat, Topologia i Equacions Diferencials-Variable Complexa, etc.). Tant costa posar dos exàmens per setembre, o és que hi ha una altra explicació lògica per suspendre el que ja has aprovat que jo no arribó a esbrinar?

Crec que s'hauria de millorar el sistema educatiu entre tots, amb bona voluntat per part de professors i alumnes i fent servir la revista com una eina més per expressar les idees que circulen per la casa. Ja sé que tenim el Consell d'Estudis, però malauradament de vegades els que no hi som a dins no estem gaire informats. Això sí, sabem que els nostres companys lluiten per nosaltres, per la catalanització de la nostra facultat (cosa que comparteixo), aconseguir més diners i poder-nos donar coca al final de la campanya electoral.

Francisco Martín Verdugo 2n MC

Nota de l'autor: Casos similars al de l'assignatura d'àlgebra s'han donat a d'altres assignatures. Per exemple, l'examen de termologia de febrer de l'any passat, on la pregunta de teoria havia estat donada l'últim dia de classe i d'aquella manera... I així podríem continuar amb molts altres...

Vull que quedí clar que aquest article, en la seva totalitat, està fet amb un ànim constructiu i sense voler ferir ningú.

En memòria de Jordi Porta

El passat 6 de març es van suprimir les classes a la facultat de física amb motiu de l'enterrament d'en JORDI PORTA I JUÉ, físic, que morí a 50 anys d'un atac al cor el dilluns 5 de març.

El desconsol ho envaïa tot i tothom: família, amics, professors i alumnes de la facultat de física on havia estat professor i de la U.P.C. on ho era ara.

No és d'aquest episodi desgraciat que vull escriure, sinó de la seva vida i del molt que ha fet per la nostra comunitat científica i universitària. Dotat d'un caràcter entregat i il·lusionat, ha fet al llarg de la seva vida un mecenatge constant i eficaç per tota l'activitat científica relacionada amb la física del nostre país, un mecenatge basat exclusivament en la seva activitat sense defallença i la seva imaginació.

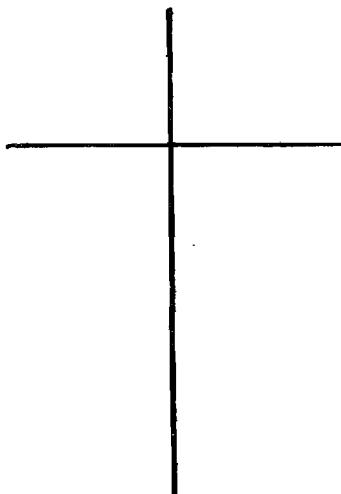
En Jordi Porta ha estat un físic interdisciplinari; el seu treball no s'ha emmarcat dins de cap grup científic i era beneficis per a tots. Són moltíssimes les realitzacions notables al seu bagatge: trobades científiques de diverses disciplines, congressos, escoles d'estiu, reunions universitat-indústria... Els calendaris són plens de convocatòries que es deuen al seu impuls.

Però no és només pel treball intens que s'ha caracteritzat la seva activitat, sinó també per la seva confiança en les persones. Per a ell tothom era capaç, tothom podia fer-ho, això. Juntament amb el delit per extendre les activitats científiques, això va portar a la formació de diferents grups de treball que gairebé deuen la seva existència a l'empenta inicial d'en Jordi Porta.

Mogut per un sólid patriotisme, es va comprometre a potenciar la Secció de Física de l'Institut d'Estudis Catalans i en aquest marc va dur a terme bona part de la seva activitat al mateix temps que va consolidar i organitzar la secció.

Cal esperar que la seva vida hagi estat, també, pedagògica i que hi hagi ara prous deixebles per continuar la seva tasca.

Joan Esteve (professor)

Taxes de supervivència TdS

F E B R E R - 9 0

Algebra	39.9%	MM I	10.3%
Física Gen.	23.4%	MM II	28.1%
Química Gen.	28.5% (2 grups)	MiO	14.6%
Anàlisi	11.0%	Terminologia	16.4%
E i M	18.7% (1 grup)	Mati (18 grups) ...	26.0%
Optica	18.2% (2 grups)	Tarda (9 grups) ...	20.7%
F.Quàntica	28.8%		
MM III	6.7%		
Primer curs.....	24.7 %		
Segon curs.....	17.5 %		
Tercer curs.....	18.2 %		
TOTAL.....	20.7 %	(Mostratge: 90%)	

Com l'any passat, les dades s'han extret de les il·listes públiques i són, per tant, bastant fiables. S'admeten petites pertorbacions degudes a correccions d'exàmens i canvis de grups. Hem qualificat de "supervivent" tot aquell que hagi tret de 5.0 en amunt i hem fet el percentatge sobre el total de matriculats, ja que la majoria dels suspesos són precisament aquells que no gosen entregar l'examen veient que seran "devorats".

La iniciativa de fer públiques (i notòries) les notes de Febrer ha estat ben rebuda pel Consell d'Estudis segons ens han informat. Si bé no tenen la precisió de les estadístiques que es facin sobre les actes de Juny i Setembre, si que serveixen (i molt) per donar una idea de per on van els trets.

Així, la xifra global d'aprovats als parciais fluctua cada any entre un 10 i un 20%, baixissim si ho comparem amb d'altres facultats de la Divisió III. Alguns professors argüeixen que al Juny i Setembre aprova més gent - aproximadament un terç - i que els parciais no són pròpiament convocatòries. Però un es pregunta: quin criteri pedagògic pot ser suspendre la gran majoria a meitat de curs? Si és perquè la gent estudii més, el que en realitat s'aconsegueix és tot el contrari: els estudiants, la majoria dels quals dediquen moltes hores diàries a estudiar, es desanimen i deixen assignatures abans del final, amb la consegüent baixada de rendiment. Aquest efecte és més evident a primer curs. D'aquesta manera es "selecciona" el personal que arriba evitant la massificació de la facultat.

Aquest criteri, el del "no tothom que vulgui i treballi molt pot arribar-hi" té una forta implantació en moltes carreres tècniques de la UPC, on el rendiment als exàmens és similar al d'aquí, a més de tenir programes més carregats. Les conseqüències d'aquesta política, fer la carrera molt dura omplint els alumnes de coneixement moltes vegades inútils, són evidents: un encarisme de l'ensenyament (La Vanguardia, 20-12-89), una manca de titulats per les demandes de la societat i un altíssim grau de frustració entre els estudiants. L'elitisme no és una bona solució pels temps que corren. La Universitat ha de convertir-se més en una formació pel mercat de treball (i per tant una eina integradora a la societat), i menys una carrera d'obstacles; encara que això a alguns els soni a pèrdua de prestigi.

Entrant en detalls, sorprèn aquest any l'escandalós índex d'aprovats d'Algebra, que aquest any ha superat adhuc la química, tradicional "maria" de primer. Mentre uns exàmens com els d'Algebra els ha aprovat quasi tothom que ha estudiat mínimament, d'altres com els de MMIII només els han aprovat uns pocs " escollits per a la glòria ". A MM I, per exemple, hi ha hagut un grup on ha aprovat només UNA persona. No és gaire normal, ci?

El que caldria revisar també són les enormes diferències entre grups d'una mateixa assignatura. A MM I els efectes s'han reproduït amb major virulència en guany: han aprovat més persones (en valor absolut) al grup de'n J.M. Pons que als tres grups junts de l'Emili. I a

Física Quàntica o Termologia els criteris de correcció entre professors han estat molt diversos: hi ha grups on ha aprovat el triple de gent que a d'altres grups similars. L'argument que els grups estan descompensats és fals: els percentatges no es repeteixen pas en la resta de matèries.

MMI	MA, MC, TA	6.410 %
MB		16.2 %

F. Quàntica	MA	P. Seglar	18.9%
	MB	Gº Bach	43.9%
	TA	Labarta	19.2%

Termologia	MA, MB	Th. Casthan	23.8%
	MC, TA	T. Planes	7.2%

MM III i MM I (versió E.E.) es consoliden com a assignatures "estrella" de la carrera, mentre que els MM II d'infaust record fa uns anys, es comporten al febrer com una maria, tot i que a juny i setembre es normalitzen més. Lleuger estovament del primer curs (al juny ja us ho trobareu) i enduriment d'òptica i mecànica són altres trets destacables. La resta es manté en valors

Signa
"habituals".

Per animar-vos, hem extret una petita mostra del que són els exàmens (allà on n'hi ha) parciaus de segon cicle. Excepte en l'especialitat de teòrica, el rendiment és molt més alt:

Estat Sòlid I	58.3 %
Electrònica Aplicada II	71.8 %
Astrofísica II	89.5 %
Mecànica Clàssica	43.3 %
Mec. Quàntica N-Cossos I	45.8 %

Després de veure això, qui creuï encara que al primer cicle no es fan regles (indiscriminades) de selecció, que vingui i ens ho expliqui. I més, tenint en compte que totes les matèries de 1er. a 3er. són obligatòries.

Finalment, hem elaborat un "ranking" amb els professors que més han destacat - per excés i per defecte - al festival de suspensos febrer-90. Per problemes tècnics, no hi apareixen els d'anàlisis (molt hábil això de fer llistes conjuntes) ni d'altres que encara no han publicat les infumables llistes negres. Aquest cop hem hagut de recórrer a la "foto-finish" per dilucidar el primer lloc i el segon. A l'Emili l'ha sortit una dura competència!

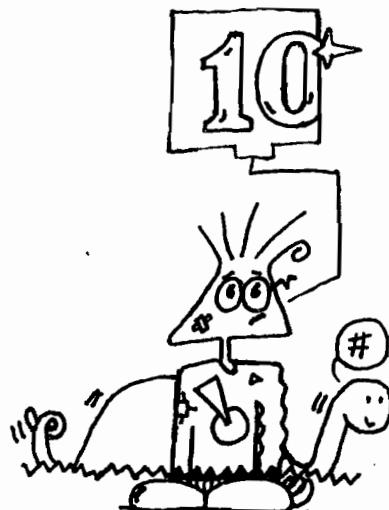
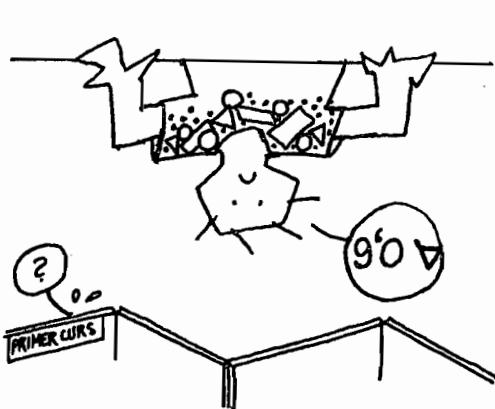
TOP-TEN

1. Elizalde	MM I	6.410 %
2. Roser Valenti	MM III	6.417 %
3. A. Planes	Termo	7.2 %
4. Padró	M i O	7.3 %
5. C. Salueña	MM III	7.7 %
6. Anna Sanahuja	M i O	12.5 %
7. I. Juvells	Optica	12.8 %
8. J. Wagensberg	M i O	15.8 %
9. J.M. Pons	MM I	16.2 %
10. Varela	E i M	18.7 %

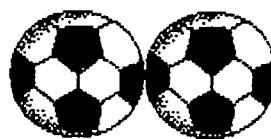
ELS SET MAGNIFICS

1. Rosario López	Algebra	55.4 %
2. Garcia Bach	Quàntica	43.9 %
3. Eduard Salvador	Algebra	40.0 %
4. M. Cruells	Química	35.2 %
5. F. Sala	Algebra	33.0 %
6. J. Lobo	MM II	30.1 %
7. M. Sanromà	Algebra	30.0 %

LA C.A.F.

Temporada futbolera

Bé, l'equip de futbol (després de les traidores crítiques fetes a PLANTA 8 l'any passat, per elements aliens a l'equip, - encara busquem qui va estar, s'ofereix recompensa-) ha decidit aquest any posar clarament per escrit el balanç de la temporada 89-90. Quant a allò de l'any passat, només cal dir que unes persones que no havien vist cap partit (no tenim públic mai) van jutjar pel resultat d'un partit tota una temporada, que no va ser ni molt menys tan funesta.

Ara bé, aquest any ens hem superat, ja que ha estat el més gloriós que es recorda en la història del futbol a físiques: s'ha creat un filial (que, vistos els seus resultats, no creiem que l'any vinent aporti massa incorporacions al primer equip -tot i que sempre pot haver excepcions-), i, sobretot, s'ha realitzat una campanya històrica: Físiques-A ha estat el primer classificat tant en el grup de classificació com a la segona divisió universitària, quedant setens de la U.B., més de set llocs per sobre dels cuiners (que jugaven en una divisió tan profunda que ni tan sols hem arribat a saber en quina ho feien), amb un sol partit perdut en tota la temporada (2-1 contra Dret-B, el primera divisió del grup de classificació, que ens va superar només per diferència de gols), i fins i tot una divisió sencera per sobre del campió de l'any passat, INEF.

I ara pensareu i com és que sent primers del grup de classificació no heu anat a primera? Bé. En Xavi (va ser en el primer partit) va fallar el penal que va decidir que no teníem prou coeficient per jugar a primera. Així que si veieu un tio amb tallat de cabell Koeman (com veieu, aquí acaben les semblances), ros, que volta pel segon pis, apliqueu-li el càstig psicològic que suporta des de llavors: recordeu-li què va passar en el partit amb els dentistes.

L'equip el formem (que quedí constància dels herois que han perpetrat la proesa): a la davantera en Christian (lateral regenerat en extrem, com fa en Cruyff, i delegat moral -que no real- de l'equip), en Cesc i en Jordi (els "novatos" d'aquest any i acaparadors de la major part dels gols de l'equip), i en Jaume (que, veït en la carrera, ens delecta pocs partits ja amb la seva asombrosa facilitat per fallar gols); a la mitja i la defensa (no ha quedat mai massa clar on comença una i

acaba l'altra) trobem en Xavi (Solé, staff tècnic i delegat real de l'equip) i en Xavi (Clapès, el del penal), i sovint l'Alex (semiincorporació del filial); habituals són en Cuqui i l'Enric (a qui només trobes si els busques al passadís de químiques o al bar), en Pep (especialista encarregat de fotre bronques a "los mixos" que no defensen), l'Albert (l'il.localitzable, perquè ningú no sabia com avisar-lo pels partits) i d'altres elements eventuals com en Xavi (Pardo), els Pepe de l'equip de futbol-sala, en Lluís i en Jordi Cairo (temporada en blanc per lessió); a la porteria, en Santi (el meravellos, l'increible, el més segur, l'imbatible, el que signa aquest article), i, finalment, en Xavi (veritable jugador número dotze de l'equip ja que és el nostre únic supporter -tot i que en guanyar alguns partits ens ha faltat).

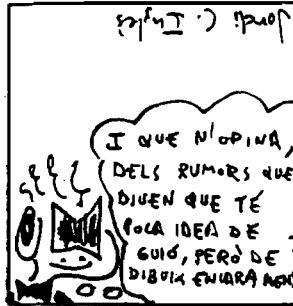
En relació amb això, voldriem esmentar que no passaria res si, de tant en tant, algú de la facultat pugés a disfrutar del nostre futbol-espectacle; de fet, les pistes universitàries no estan pas tan lluny, sovint pugem caminant fins i tot nosaltres (preferim animadores, tot i que, mira, per emplenar grada i cridar una mica...).

Per acabar, el més important: la nostra gran classificació ha fet que siguem l'únic equip del nostre nivell que juga sense patrocinador (per als no-iniciats: vol dir que cadascú juga amb la samarreta d'un groc diferent): els veterans fem servir samarretes de quan, ja fa tres anys, el bar ens va patrocinar als Físiques A i B (amb el que l'espirit de l'equip va quedar influit d'allà endavant); com l'actual Físiques-A és una barreja dels dos ja esmentats, tenim tres números sis, dos deus... Qualzevos tipus de patrocinador (bars, preservatius, espectòscopis fins i tot) serà ben rebut, només demanem el material necessari per afrontar la campanya vinent com cal.

Bé, esperem veure-us a totes per la Copa, donant suport al vostre equip (i a tots, si algú porta un patrocinador). Seria massa tenir una afeció a qui dedicar-li tot el que guanyem. Seguirem informant.

Santi, el porter.

Phis

#5 THANKS SCARFET/MARISCAL

SPEEDY ROSEN 175 - ALUMNES 12

VELOCITAT DE CREUER: 340 km/h; TURBOCOMPRESSIÓ i ACCELERACIÓ MÀXIMA EN 3.8 ns.; CELERITAT DE CORRECCIÓ D'EXAMENS: ~ 200/dia; TdS = 6.41% (IGUALANT EN CENTÈSSIMES LA DE N.E.E.); REALITZACIÓ EXACTA i PERFECTE DE L'EXAMEN DE MMIII: 150' (60' MESES QUE EL TEMPS D'EXAMINACIÓ); NOTA MÀXIMA DEL 3r MA: 5.05 (sic) AMB PRECISIÓ AUTOMÀTICA DEL 0.01%; "SUSPENSIÓ" QUASI ABSOLUTA; MÉS DE 100 PROBLEMES PROPOSATS PER TRIMESTRE... S'AMAGARÀ SOTA UNA APARIÈNCIA TAN AGRADABLE UN DELS NOUS ROBOTS DE LA CINQUENA GENERACIÓ? (*)

enquesta

enquesta CAF-90

PROFESSOR	ASSIGNATURA	VOTS	PSP	ORDRE	NIV. PRAC.
Labarta	Quàntica	14	8.67	9.1	8.4
Rosselló	Anàlisi	33	8.09	5.8	7.5
Salvador	Algebra	38	7.81	8.1	7.0
J. Torra	Anàlisi	22	7.12	6.8	7.1
A. Sanahuja	Mecànica	15	7.31	7.8	7.4
Sanromà	Algebra	45	6.75	6.2	6.0
<hr/>					
J. Nuñez	Anàlisi	19	7.52	6.3	7.4
Lobo	MM II	23	7.26	3.8	6.7
Pastor	Algebra	12	5.85	6.9	7.6
Carrasco	Química	30	6.77	5.8	6.0
Izquierdo	Química	14	5.01	8.1	6.4
A. Redaño	Anàlisi	20	6.68	7.1	3.4
<hr/>					
Varela	Electro	11	6.50	6.2	6.9
Masoliver	MM III/III	41	6.68	8.1	6.8
Codina	Electro	24	6.83	9.2	7.1
Martorell	Física Gral.		6.92	6.3	6.6
Polls	MM I	41	6.48	6.1	6.6
Rosario	Algebra	33	6.30	7.2	7.6
<hr/>					
Juvells	Optica	32	7.19	6.4	6.1
Padró	Mecànica	21	6.00	7.7	6.8
Roca	Química	26	6.60	7.3	5.6
Campos	Optica	22	6.33	5.6	6.2
Jaén	MM II	17	5.97	5.0	5.6
Paredes	Anàlisi	33	5.67	6.7	6.4
<hr/>					
Ortín	Física Gral.	46	5.42	7.7	5.9
J.L Gómez	MM III/Mec.	21	6.19	6.3	5.9
R. Valentí	MM III	32	5.07	5.3	4.9
Morenza	Electro	29	5.50	7.1	5.4
Hernández	Termo	31	5.23	5.8	4.3
Garcia Bach	Quàntica	20	4.70	5.2	4.5
Abbad	Optica	23	5.13	5.6	5.4
Gaztañaga	Física	31	6.05	2.4	4.4
<hr/>					
F. Sala	Algebra	24	3.98	5.8	3.5
B. Sanahuja	Anàlisi	31	3.70	6.7	2.9
T. Castan	Termologia	35	3.95	5.3	3.9
Ferrater	Electro	68	3.13	2.6	3.4
J. Pons	MM I	42	3.98	2.7	3.2
A. Pérez	MM II	14	4.00	4.6	3.9
<hr/>					
M. Cruells	Química	11	2.25	0.5	1.0
P. Seglar	Quàntica	42	2.35	1.8	2.2
A. Planes	Termologia	70	2.31	2.6	2.3
E. Elizalde	MM I	50	1.30	4.7	1.8

enquesata CAF-90

enquesata

COMPL.	PUNT.	COMUNIC.	ORIG.	ADEQ.	SIMP.	MITJ.	DIF.
8.3	8.5	8.7	7.0	8.8	9.1	8.49	-
7.6	7.7	8.3	7.1	7.8	9.0	7.65	-0.15
8.0	3.6	8.9	6.8	7.7	9.2	7.42	-0.09
6.8	7.4	6.8	8.2	6.9	7.4	7.17	-0.01
7.4	5.8	6.9	6.2	7.7	7.9	7.15	-
8.4	5.8	7.1	7.8	7.0	7.8	7.01	+1.13
<hr/>							
7.0	7.9	6.7	5.4	7.0	6.8	6.81	+0.96
5.4	5.7	8.2	8.0	6.7	9.0	6.70	-0.15
6.4	7.6	6.5	5.4	6.2	6.4	6.62	-
6.2	7.8	7.4	5.5	6.6	7.4	6.59	-0.85
6.2	9.8	7.1	4.9	5.5	4.6	6.58	-0.63
5.9	7.8	7.3	6.6	6.8	7.5	6.55	-
<hr/>							
6.3	7.7	7.0	6.4	6.2	5.7	6.55	-
7.3	4.2	6.6	5.6	7.4	6.3	6.53	+0.17
8.1	6.6	4.6	4.1	7.6	4.8	6.51	+0.70
7.1	8.3	5.2	5.9	6.9	5.7	6.50	-0.09
5.9	7.0	6.0	5.7	6.4	6.6	6.33	+0.46
6.4	8.0	4.9	4.3	6.9	5.8	6.31	+0.75
<hr/>							
6.2	5.1	7.3	3.4	6.9	7.6	6.18	-
7.0	5.7	5.8	4.3	7.1	5.0	6.18	-0.90
6.6	7.0	6.2	3.6	6.5	5.8	6.08	-
5.7	6.9	6.3	5.1	6.0	6.8	6.07	-0.94
5.4	7.2	6.5	5.4	5.6	6.7	5.93	+1.67
6.7	7.5	4.4	3.6	6.5	4.2	5.75	-
<hr/>							
6.8	6.9	5.2	3.6	5.8	4.1	5.75	+0.98
4.9	6.1	6.3	4.5	5.5	6.1	5.70	-0.73
5.0	7.4	6.3	4.7	3.8	6.2	5.47	-0.69
6.1	6.4	4.9	3.3	5.8	4.6	5.45	-
5.3	7.3	5.3	4.7	5.9	4.8	5.41	-0.76
4.7	7.7	4.7	3.9	5.4	5.7	5.22	+1.53
5.5	7.1	4.3	3.4	5.0	5.3	5.21	+0.96
3.8	7.8	5.2	6.5	4.6	6.7	5.18	+0.88
<hr/>							
4.7	6.7	2.6	2.3	5.1	3.2	4.23	-0.25
4.7	6.9	2.1	2.2	2.9	5.1	4.19	+0.52
4.7	6.4	3.3	2.5	4.5	1.9	4.06	+1.29
3.0	4.8	4.0	3.0	3.6	3.9	3.52	-
4.2	3.2	4.7	5.1	4.3	4.4	3.97	+0.45
2.3	2.7	3.3	2.8	4.9	4.4	3.61	-
<hr/>							
1.1	7.9	2.5	3.5	2.9	4.0	2.85	-
2.2	2.6	4.3	2.2	2.9	4.3	2.81	-2.56
2.6	4.1	3.1	2.0	2.8	3.0	2.78	-0.20
3.4	5.0	1.1	1.6	1.1	1.2	2.49	-1.84

Comentari a l'enquesta

Un any més us presentem la destralera i odiada (pels que queden sempre a sota de tot) ENQUESTA-CAF de professors. Com sempre, hem posat només els professors de primer cicle que han obtingut més de deu vots. Cal destacar que els professors menys estimats han estat els que més vots han rebut.

Les columnes van en el següent ordre: PSP (Puntuació subjectiva personal), Ordre, Nivell Pràctic, Completesa, Puntualitat, Originalitat, Adequació al Nivell, Simpatia, Mitjana global; i Diferència respecte de l'any passat.

Alguns vots dirigits a una professora de MMIII contenien una PSP de 10 i la resta zeros... demanant a més pel seu telèfon, han estat obviament anul.lats; així com altres que es queixaven de la poca originalitat d'en P.Piskunov; o de " subtileses " impubli-cables sobre cert físic i matemàtic de la casa.

Mirant les enquestes dels últims anys s'observa una notable regularitat tant per dalt com per baix. Malgrat tot, el primer classificat aquest any ha estat un novell quàntic que ha assolit una notable diferència respecte del segon. No és casualitat que les seves classes siguin plenes mentres que les del matí, ejeem.

Enormes pujades de'n Jaén i García Bach (que casualment han aprovat al Febrer un munt de gent). Aquí també es podia incloure un professor d'Algebra que quasi bé aconsegueix aprovar per primer cop a la història. (4.23, ha anat de poc!)

A destacar que en T.Planes repeteix segon lloc, i que la Teresa Castan s'ha allunyat del seu costat (serà perquè ha aprovat al triple que en Planes?); sense arribar al cinc, això sí. Els enfonsaments sonats corresponen al nostre inefable degà que ha baixat quasi tres punts i a l'Emili que ocupa per primer any el lloc d'honor. Menys mal que no ens cabien les desviacions típiques... hi havia notes que passaven del -1.1 ! Sembla ser que després de tres anys de donar MMI els n-repetidors comencen a estar ja escamats...

En fi, pels que han quedat a dalt, que continuin pel bon camí; i als que han quedat a sota, que reflexionin profundament i facin examen de consciència.

Signat i rubricat: LA CAF.

... i és certíssim

" Es incomprendible per quina gradació els filòsofs han arribat a l'extrem de la bogeria de creure que la Terra era una bola i de rodejar aquesta de cel ". (Lactancio, s. III).

" El fet que fos Galileu en essència un idealista neoplatònic més que un empirista, i que no fos l'autor ni de la teoria matemàtica dels moviments uniformement accelerats ni de la idea que la gravetat induceix acceleració uniforme en tots els cossos, ni dels experiments clàssics sobre la caiguda lliure, ni dels experiments repetibles sobre moviments al llarg de plans inclinats, no han aconseguit de desplaçar-lo del seu laderatge heroic de la ciència en opinió de la gleva ". (C. Truesdell, "Assaigs d'història de la mecànica").

" La teoria quàntica produeix en mi sensacions anàlogues a les que produeix en vosté. En realitat ens hauríem d'avergonyir dels èxits, ja que s'han obtingut segons la regla bàsica dels jesuïtes: " la mà dreta no ha de saber què fa l'esquerra " ". (Einstein, en una carta a Max Born).

" Un col·lega que em va trobar quan passejava sense rumb pels bonics carrers de Copenhage em va dir en un to amigable: "semeles molt infeliç"; davant d'allò, jo vaig contestar feroçament: "Com pot algú semblar feliç mentre està pensant en l'efecte Zeeman anomal? ". (W. Pauli, citat per M. Jammer).

" Allò que d'altres doctissims varons han investigat amb moltes dificultats, el coneixedor d'aquest càlcul ho ha obtingut en tres línies ". (Leibniz, "Anàlisi dels indivisibles i els infinitis").

" S'ha dit, encertadament, que un físic modern és un teòric quàntic dilluns, dimecres i divendres, i un estudiant de teoria de la relativitat gravitacional dimarts, dijous i dissabtes. Els diumenges no és ni una cosa ni l'altra, i els passa pregant a Déu que algú, preferiblement ell mateix, trobi una manera de conciliar aquests dos punts de vista ". (N. Wiener, "I am a mathematician").

" Els físics fan servir la teoria clàssica (la teoria ondulatòria de la llum) dilluns, dimecres i divendres, i dimarts, dijous i dissabtes, la teoria quàntica de la radiació ". (William Bragg).

" Una vegada un filòsof va dir: "és necessari per tal que la ciència pugui existir que les mateixes condicions donin sempre els mateixos resultats". Bé, doncs les mateixes condicions no donen sempre els mateixos resultats ". (R. Feynmann, "El caràcter de la ley física").

Finalment, citaré el "Primer principi moral de Wheeler":

" No facis un càlcul abans de conéixer-ne la resposta ". (J.A. Wheeler, a "Spacetime Physics").

Prof. Cormorán (1990)

Principis de la ciència

i) Llei de Murphy.

Encara que només existeixi una sola probabilitat que quelcom no funcioni, sens dubte no funcionarà.

ii) Teorema de Patrick.

Si el seu experiment funciona, és molt probable que ho faci perquè vostè està fent servir l'equip equivocat.

iii) Constante de Skinner.

Es aquella que en multiplicar-la, dividir-la, sumar-la o restar-la del resultat obtingut, ens produeix el resultat calculat i esperat. (També se la coneix com factor de FINNIGAN).

iv) Postulat de Horner.

L'experiència varia proporcionalment amb l'equip destrossat.

v) Llei de la perversitat dels objectes inanimats.

Tot objecte inanimat, independent de la seva composició o configuració, pot produir en qualsevol moment, i de manera totalment inesperada, per raons que sempre restaran a la foscor, actes perversos en contra dels nostres desitjos i projectes.

vi) Axioma d'Allen.

Si tot va malament, llegeixi les instruccions.

vii) Principi de les peces petites.

La probabilitat de trobar una peça que cau de la taula de treball, varia directament amb la seva mida i inversament amb la importància que té per finalitzar el nostre treball.

viii) Corolari de la compensació.

Es pot considerar com a tot un èxit tot experiment que ens doni un 50% de resultats equivocats amb referència a la teoria desenvolupada.

ix) Llei de Gumperson.

La probabilitat que es produeixi un determinat esdeveniment és inversament proporcional al desig que tenim d'ell.

x) Principi de les comandes.

Els materials que eren necessaris per a la feina d'ahir, s'han de demanar no més tard de demà a la nit.

xii) Principi vuitè de la ciència.

Per definició, quan s'investiga el que és desconegut, no se sap el que es trobarà.

xiii) Regla de Kettering.

Si hi ha alguna cosa que no funciona, és per una raó diferent de la que ens pensavem.

xv) Llei de Guanridge.

L'experiència d'un investigador varia inversament amb el nombre de paraules que el públic comprén del seu discurs esmentat subjecte.

xiv) Factor de futilitat.

No hi ha ni un experiment que sigui un fracàs total. Com a mínim, pot servir de mal exemple.

xv) Onzena llei d'Anderson.

Mai no es trenca la peça de la que tenim un canvi.

Entrevista al Tricicle

By Conxi Ayala & Vicenç Alumbreros.
Enviats especials de Planta8 on ens convingui; of course.

Estimats membres del grup EL TRICICLE: Carles, Paco, Joan i Ramon. Us volem fer aquesta entrevista, perquè el dia que vam assistir al vostre actual espectacle, SLASTIC, varem quedar prendats del vostre extraordinari i saludable sentit de l'humor i del detall d'acomiadarnos personalment a la sortida. També perque a PLANTA 8 sempre hi ha una secció d'humor que en l'edició d'aquest any ens agradarà que apareguessiu vosaltres.

No us sentiu obligats a contestar totes les preguntes, però la majoria sí, si us plau (no hi ha cap indiscreció ni serveix per fer estadística)

1 . - Edat(si es pot dir) i horòscop.

Carles, 34; Càncer
Joan, 33; Acuari
Paco, 32; Escorpi

2 . - Per a arribar on esteu ara, us heu format en escoles d'art, Institut del teatre o bé sou gent que té gràcia i els "gags" li surt de dins? Retrateu-vos una mica.

Tots tres hem anat a l'Institut del Teatre de Barcelona on vam aprendre les tècniques pròpiament teatrals. A fer humor no ens han ensenyats, ho portem a dintre. No són ni "graciosos" ni arribem a l'extrem de l'assolit trist. Mes aviat destaquem pel nostre comportament normal.

3 . - Des de quan us coneixeu?

Ens vam trobar per primera vegada a l'escola El Timbal de Barcelona fent cursets d'expressió corporal.

4 . - Des de quan actuueu plegats?

El dia 1 de Novembre del 79, un amic ens va proposar una actuació que va ser recompensada amb un sopar. Anant cap aquella actuació vam escollir el nom d'El Tricicle.

5 . - Quanta gent hi ha al darrere del grup, perque tot l'espectacle funcioni bé?

Durant l'espectacle comptem amb tres tècnics. Un s'en ocupa del so i els llums, els altres dos ens preparen els canvis de vestuaris i atrezzo. Burocràticament ens ajuden dues secretàries que consideren que treballen per sis.

6 . - Com us considerieu: actors, humoristes o comediants?

Som guionistes, directors i actors dels nostres espectacles sense comptar que també ens agrada ficar el cap en la qüestió estètica de l'obra o els aspectes gràfics. Però per damunt de tot som creadors, una paraula ambigua que abasta tot el que hem citat. Com creadors, tenim uns altres interessos que els dels actors, que podrien estar representant la mateixa obra tota la vida. En definitiva, ens agrada més crear, fer coses.

7 . - L'humor és una cosa seriosa?

Professionalment parlant sí. Per fer humor diàriament, perque tothom rigui del mateix cada dia, no s'ha de deixar res a l'atzar. Tot té que estar tant perfectament estudiat que sembli espontani.

8 . - Els humoristes estimeu la realitat o us n'evadiu?

L'humorista és una persona normal que té un ofici que fa gràcia; o sigui, que s'estimarà la realitat o fugirà d'ella com ho pugui fer un taxista. En plan filosòfic deixem anar la frase d'en Boris Vian que deia que l'humor és la política dels desesperats.

9 . - Pot ser útil l'humorista per construir el futur?

L'humorista és útil per reconstruir el present.

10.- L'humor es pot ensenyar?

No. En tot cas es pot ensenyar la gramàtica de l'humor, però quanta gent hi ha que coneix la gramàtica però no sap escriure!

11.- De petits volieu ser bombers, metges ...o sempre heu tingut clar això de fer riure?

En Joan volia ser mecànic de cotxes de carreres, en Carles advocat i en Paco somiava en ser dibuixant a les revistes d'humor.

12.- De què riu avui la gent? Creieu que la gent s'estima més riure dels altres que d'ella mateixa?

La gent sempre riu del mateix: de la gent. La gent ficada en els embolicks propis dels temps en que viuen i mai pensen, veien un espectacle, que a l'escenari l'estan parodian; sempre pensen que es parodia al seu vei de butaca.

13.- L'humor evoluciona? I què el fa evolucionar?

Si tenim que basar-nos en l'estudi dels clàssics, probablement arribem a la conclusió de que l'humor va cap enrera. S'està perdent la subtilitat en favor de l'humor gruix. Segons Woody Allen, una de les causes que han provocat aquest deteriori és la televisió, que acostuma a un públic adicta a nivells cada cop més baixos de sensibilitat.

14.- Vosaltres feu un espectacle gairebé mut, creieu que es pot expressar tot mitjançant la mimica?

Suposem que sí. Es qüestió de temps. De vegades (o sempre) el mim ha pecat de volgut explicar masses coses, caient en lo aburrit.

15.- De tots és coneuda vostra afició a les curses de cotxes, i la vostra participació en el París-Dakar. Hi participieu per pura diversió o per alliberar-vos de l'estress que suposa inventar-se l'espectacle i actuar-hi?

Ja participàvem en curses de motos abans de ser "tricicles" i no ho consideravem un tractament anti-stress.

16.- Quan feu d'espectadors, què us agrada veure?

Ens agrada veure de tot, fent menció especial de la dansa i peces d'humor. Com espectadors som molt dolents perque adoptem una postura d'estudi en comptes de relaxar-nos i gaudir.

17.- Quina va ser la gènesi de SLASTICS? i encara que digueu que us agraden tots els "sketchs", com a pares que sou d'ells, quius us agrada més i qui teniu més treballat? El més difícil va ser triar el tema del nou espectacle. Un cop escoilit, la cosa va més o menys sobre rodes fins que arriba l'última setmana de assaigjos i es comencen a punxar totes. Abans de l'estrena fem unes pre-estrenes que ens indiquen quins són els moments de baixon dels espectacles o que és el que no funciona. Ho canviem i estrenem amb una certa tranquil·litat. Durant els sis primers messos de rodar l'espectacle, van sortint, per improvisació davant del públic, nous gags que arrodoneixen l'obra.

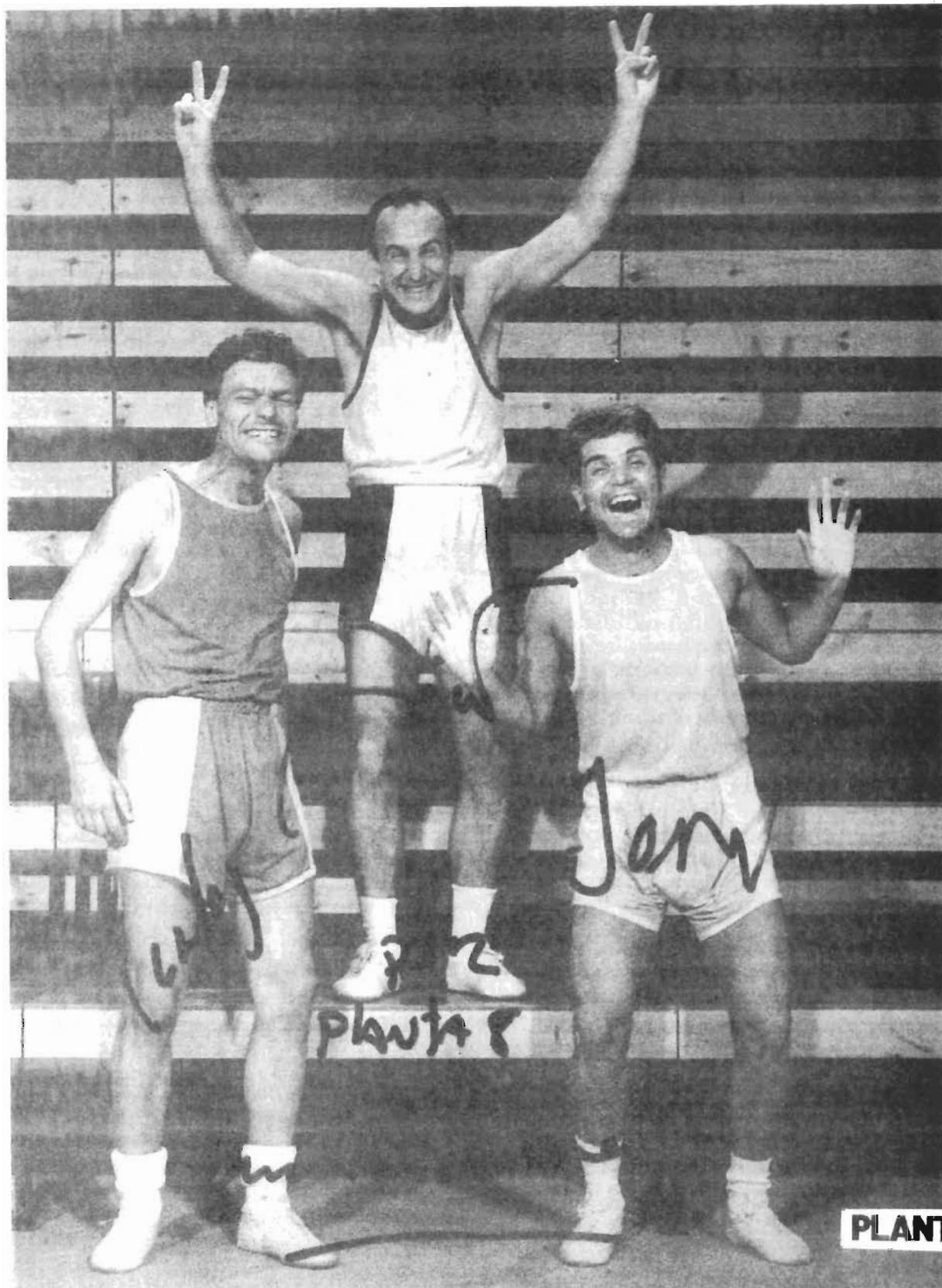
Pot ser els dos números favorits siguin els vells i als nens. El primer perquè és el sketch més teatral de tots i permet fer una actuació més d'actor; el segon perquè és el sketch que t'indica que només queden tres minuts per deixar d'actuar.

18.- Com redimonis conseguiu imitar tant bé el caminar dels nens petits amb bolquers?

Som molt previsors i quan vem ser nens vam agafar apunts dels moviments per si mai feiem un número.

Un cop acabada aquesta entrevista tenim a dir que de totes les preguntes que els hi vam fer tan sols s'han deixat dos per contestar, i que és tot un plaer veure com és l'organització en que treballen aquèsta gent tant divertida que són:

EL TRICICLE.

Newton, divino físico, divino alquimista

¿Cómo Newton elaboró su "filosofía experimental"? Sin duda observando experimentando y calculando. Pero también recurrió a múltiples especulaciones. Los historiadores de la ciencia subrayan, desde hace tiempo, el papel de las ideas metafísicas y religiosas del pensamiento de Newton. Pero Newton no fue sólo cristiano. En 1936 John Maynard Keynes compra en una subasta un lote de manuscritos alquímicos cuyo autor era ni más ni menos que el propio Isaac Newton.

La alquimia estudiada por Newton ha sido motivo de escándalo para algunos científicos "racionalistas" de este siglo. Pero pese a la reticencia de algunos historiadores de ciencia las investigaciones que se llevan a cabo desde hace veinte años sugiere fuertemente que Newton se interesó por los autores herméticos y que incluso llegó a utilizarlos en su ciencia.

Choque con la realidad.-

Keynes releyendo la obra de los "Principia Philosophiae Naturalis" (1687) llega a la conclusión de que los experimentos de Newton no le sirvieron para realizar descubrimientos sino para comprobar lo que ya sabía. Lo intrigante de esta historia es como a una mente de 24 años le cayera de repente la manzana del "árbol de la vida", y mostrarse al mundo entero la caída del angel de la luz, demostrando la ponderancia de la materia. ¿Qué conexiones simbólicas existen en la vida de Newton con su insistente convicción de los "principios activos" como fuente de transformación de la materia en espíritu y manifestación de movimiento y dinamismo de la naturaleza? incluso es paradójico ver a un Newton, después de haber sellado con la clave matemática estos principios, desequilibrado emocionalmente y en 1692 preparar su marcha y disponerse a "encontrar dragones para matarlos".

La interpretación del pensamiento de Newton, suscita varias cuestiones sociales y políticas, imposibles de adentrar en este comentario, pero recalcantes en el "modus vivendi" de Newton en aquella época. Cuando empezó su carrera, Inglaterra salía de un período político y religiosamente tumultuoso. La "estrategia ideológica" planteaba serios efectos virulentos en la ciencia de ese siglo.

Recordaremos que Newton nació en Woolsthorpe (Inglaterra), el 25 de diciembre del año 1642; el día de Natividad en el año que muere Galileo Galilei. No conoció a su padre, granjero, que murió poco antes de haber nacido.

Sus características intelectuales y su prodigiosa mente, fue objetivo de múltiples rechazos y punto de mira de innumerables comentarios, hasta que se edita en 1687 los Principia en la que expone sin pelos en la lengua sus hipótesis redescubiertas

por él mismo. Es causa de admiración y de divinización convirtiéndole en arquetipo de "Gran Sabio", una especie de Dios Padre de la Física y de la Cosmología matemática. Mil testimonios dan fe que gozó de prestigio excepcional. Pero la decisión de los "racionalistas" de la época fue el desprestigar y ocultar su carácter alquímico, que fue causa de protección contra las fuerzas inquisidoras del momento. Ese carácter alquímico fue su piedra angular para descubrir en 1666 su teoría de la gravitación, y de muchos conocimientos herméticos que, si su lectura se hace de forma literal parece escrita por un poeta-naturalista carente de ciencia, pero que si se investiga con ciertos ojos denota gran conocimiento de las teorías cosmológicas de Anaxágoras y de los principios universales descritas por Hermes Trismegisto 30000 años A.C. Causa perenne de burla por parte de los filósofos "mecanicistas" del momento, impregnados por el miedo a ser acusados de herejes por la "Santa Inquisición", siniestra perfecta para sus pragmatismos sobre la causa armónica del universo renombrada por Newton.

Desde 1666 Newton ya sabía la teoría de la gravitación y hasta 1687 no pudo exponerla de forma matemática. Desde los 24 años hasta los 45 años tuvo que esperar a fermentar su descubrimiento matemático de las "fluxiones" o el llamado actualmente "cálculo diferencial e integral", gracias al cálculo de las áreas limitadas por curvas. Casi paradójica o casualmente fue descubierta el mismo año y de forma independiente por Leibnitz. Fueron veintiún años de larga espera....

Hay que añadir que la lectura de Michael Maier, hacia 1668 y 1669, contribuyó de tal manera a que Newton se ratificara hacia la alquimia.

En 1669 Newton compra una colección de libros titulados "Teatro Químico". Con esta colección no pretendía encontrar química moderna, sino alquimia profunda (hasta Lavoissier aún quedaría casi un siglo). Además más de la décima parte de la biblioteca personal de Newton era de alquimia; compiló un "Index Chemicus" - una especie de diccionario con 879 entradas que remitía a más de 150 obras de alquimia -. Copió varios tratados alquímicos que nunca fueron publicados. Todo induce a pensar que estaba en contacto con el Círculo - en gran parte clandestino - de los alquimistas ingleses.

Newton cabalga con dos caballos: Hermetismo y Mecanicismo.-

Newton había publicado una Cronología mejorada de los antiguos Reinos con diversos estudios sobre las Sagradas Escrituras. Propuso la siguiente interpretación del pasaje en el que Daniel (II,31-45) evoca una piedra que rompe una estatua formada por arcilla y cuatro metales: las cuatro naciones

simbolizadas por dichos metales son "Babilonia, los Persas, los Griegos y los Romanos". El estaba seguro de que su realización constituyía un argumento muy fuerte en favor de la existencia de la Providencia Divina. En el tema de la "Pristina Sapiencia" Newton aseguraba que la Antigüedad es una fuente de sabiduría y conocimientos. Incluso declaró en la segunda edición de los "Principia" que Pitágoras sabía ya que la atracción entre dos cuerpos celestes era inversamente proporcional al cuadrado de la distancia, inspirándose en estudios de materia sobre música y en las leyes "armónicas" relativas a las cuerdas vibrantes puestas en tensión por ciertos pesos:

"Comparando estos pesos con los pesos de los planetas, Pitágoras comprendió que, teniendo en cuenta la armonía de los cielos, los pesos de los planetas relativos al Sol variaban recíprocamente como los cuadrados de las distancias que les separaban del sol". [Robert Fludd (1574-1637), médico]

Newton añade que el lenguaje místico de los maestros están escritos para no ser entendidos por el vulgo, sino para los Adeptos. Para él, el relato de la Creación del Génesis es una descripción alegórica de un proceso alquímico.

Según Newton en la segunda edición de los Principia (1713) afirma en un "Scholium Generale" que Dios es "omnipresente no sólo de modo virtual sino también de modo sustancial". Las causas finales ponen en manifiesto la Providencia Divina - causa primera -. Manteniendo una estrecha relación entre ciencia y teología. En un borrador escribe que: "Existe un espíritu infinito y omnipresente en el cual la materia es novedad de acuerdo con leyes matemáticas....".

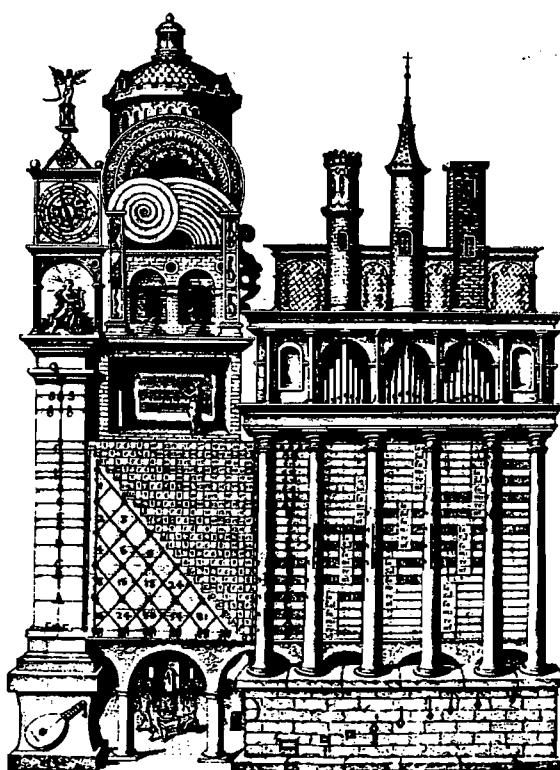
La repulsa de los historiadores.-

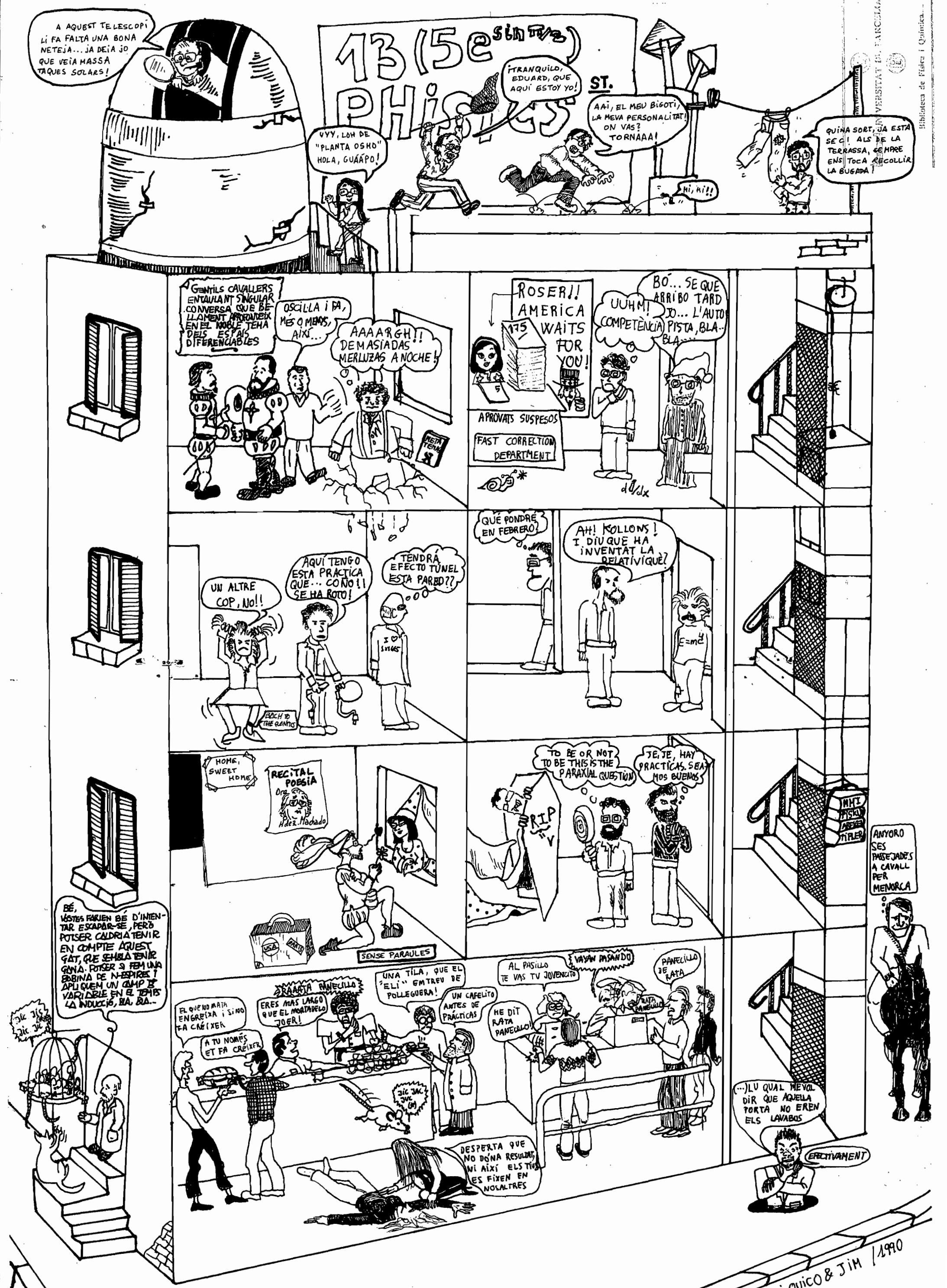
Muchos de los que rechazan esta imagen de Newton parecen basarse en la premisa siguiente: Es imposible que un mismo individuo pudiera a la vez adoptar una filosofía arcaica y llevar a cabo experimentos rigurosos. Pero las investigaciones en la historia de la ciencia, lleva a demostrar que la "Revolución Científica" no se llevó a cabo de un modo tan simple y brutal como sugiere la expresión, sino que fue de una forma más sutil; pues las concepciones atomistas y mecanicistas no siempre se han considerado incompatibles con las tradiciones anteriores. Y que de una forma absurda, siempre se ha creído y aun ahora se cree, que los pensamientos de los filósofos presocráticos, por ejemplo, no eran conclusiones de profundidad tan compleja como ahora es el Orden del Caos, sino que eran impresiones de mentes infantiles carentes de observación científica. Se tenía que ser tan escéptico en el pensamiento para ser tan erudito que se pensaba, de una forma totalmente equívoca y errónea. Pero nunca se levantaría esa lápida que se ponía al pensamiento alquímista por miedo a la Inquisición y posición burguesa que mantenía libre su cuello de la tortura lamido el culo a la iglesia. Y ahora la ciencia ha perdido tanta fuerza estratificándose analíticamente que le es imposible levantar esa lápida impuesta por la "estrategia ideológica" de la época.

A Paracelso se le era comparado con el Dr. Fausto o con el Dr. Knock por las mentes retorcidas de Robert Lenoble y su séquito de "racionalistas" escépticos. Pero, por ejemplo, Charles Webster en 1922 en su libro: "De Paracelso a Newton; la magia y la génesis de la ciencia", demuestra que la realidad histórica es muy otra. Es un error oponer sistemática y radicalmente unos modos de pensamiento que en el siglo XVII pudieron muy bien ser complementarios. Pues ciertos aspectos de la "magia natural" de Paracelso valoraba las investigaciones experimentales; además la "filosofía alquímista" que dicha magia implicaba se encuentra más o menos pronunciado en gente como Kepler (que descubrió las leyes elípticas de los movimientos de los planetas y que después fueron calculadas por Newton y Halley), Gilbert y Harvey. Incluso Gassendi y Boyle que contribuyeron a la formación de la ciencia "atómica" están menos alejados de Paracelso de lo que se suele creer.

De la Naturaleza como trabajadora circulatoria.-

No era tan fácil como ahora reflexionar sobre la atracción universal como una acción a distancia. Los Adeptos e Iniciados en hermetismo ya conocían estas acciones, desde el punto de vista de "espíritus" y "principios"; y Newton se fundamentó esencialmente en esos escritos que los pragmáticos considerarían como absurdos para dar con la interpretación científica de los mismos estudios alquímistas sobre la gravitación. Con su demostración derrocó por completo la explicación "mecanicista" de la gravitación mediante torbellinos materiales omnipresentes que promulgaba Descartes.

(*) A MI NO EM FOTEN DINS D'UN PANET. COLLONS! (N. del T.)

(**) PROU, PREFERIM EL GAT! (N. del T.)

Newton también reflexionó sobre las fuerzas "magnéticas" y "eléctricas" de la materia, hablando de las fuerzas de atracción y de repulsión en base a un principio alquímico: "Principio de la Insociabilidad", que impiden que se mezclen ciertos fluidos. Aunque no pudo cuajarlo de forma matemática llegó a vislumbrar las leyes de Coulomb llegando a la conclusión de que esas mismas fuerzas eran inversamente proporcionales al cuadrado de la distancia, apoyándose en el principio pitagórico ya explicado.

"La Naturaleza es una trabajadora circulatoria perpétua que engendra fluidos a partir de sólidos, y sólidos a partir de fluidos; cosas fijas a partir de cosas volátiles, y cosas volátiles a partir de cosas fijas". En el mismo texto, habla de "efluvios eléctricos y magnéticos" de "espíritus etéreos" y del "espíritu vital aéreo". Sus visiones no retroceden ante el antropomorfismo. Supone que "el Sol se impregna copiosamente de ese espíritu [etéreo] para conservar su brillo e impedir que los planetas se aparten de él"; este pensamiento hermético, si se medita con suya imparcialidad, se comprobará que no tiene falta de realidad física aunque se explique de forma poética. Al igual que éste: "los vastos espacios etéreos que hay entre nosotros y las estrellas constituyen un almacén suficientemente grande de alimento (¿energía?) comparable a este alimento que existe entre el Sol y los planetas". Estas notas son sacadas sobre una carta que envió a Oldenburg en 1675, que contenía una "hipótesis" sobre la teoría de la luz y los colores" y que fue comunicada a la Royal Society el mismo año. Se repiten incesantemente las especulaciones sobre los "alimentos del sol" y las especulaciones alquimistas sobre el León Verde. Este "León" que representa el mineral bruto de antimonio, se alimenta del Sol, y de él se desprende el Mercurio vivificado como si de sangre se tratara ...

Innegablemente, Newton introducía una novedad: por su exigencia de orden y de precisión, por su voluntad de hacer "operativos" los antiguos saberes realizó un auténtico trabajo de racionalización. Pero este trabajo se situaba en el interior mismo del universo filosófico de los alquimistas.

CONCLUSIÓN

La cuestión debatida principalmente es que trás la ocultación y rechazo total por parte de los científicos mecanicistas, del pensamiento alquímico y hermetista de Newton, ahora a umbras del siglo XXI, el "muerto" vuelve a surgir como choque psicoanalítico a la ciencia. El terror subconsciente que todos los científicos del mundo tienen y que como, personas inciertas en su sí mismo, buscan de su propia verdad y razón de ser para evitar enfrentarse a la realidad ocultada por la

misma ciencia: la materia y el espíritu es una transformación de sí misma. Una rueda cíclica que encierra el misterio del Universo. Prestigiosos científicos como Eddington, J. Jeans, Shrödinger, Russell y otros de su estirpe ya lo presentían; D. Bohm investiga en estos momentos sobre la totalidad del Universo y su orden implícito, obteniendo resultados imprevisibles para el mundo agnóstico de la ciencia, especializada en su "mota de polvo", y que ya en el siglo XVII Newton lo supo.... y a la edad de 24 años....

Señores: Se nos tiene que caer la cara de vergüenza y al mismo tiempo descubrirnos el sombrero hacia los ojos del divino padre de la física moderna:

"La Naturaleza y sus leyes yacían ocultas en la noche.

Dijo Dios: ; Sea Newton ! y todo se hizo luz"

Alexander Pope

"Newton creía que el Universo era un criptograma compuesto por el Todopoderoso...."

B.J. Dobbs "The Fundation of Newton's Alchemy"
Cambridge University Press. 1975

"La ley de la Gravitación Universal es como una "fórmula mágica"

L.Thorndike "A history of magic and experimental science"
Columbia University Press. Vol. VIII. 1958

"Para comprender su concepto de fuerza hay que tener en cuenta su hermetismo"

R. S. Westfall. "Force in Newton's phisics.
de science of dinamics in the
seventeenth century"
McDonald, American Eselves.

Nota 1a: Pierre Thuillier; Isaac Newton: un alquimista distinto de los demás. Le Recherche nº 95, Octubre 89.
Pierre Thuillier: enseña historia y filosofía de la ciencia en la Universidad de París VII; forma parte del equipo de la redacción de Recherche.

Nota del autor: Que este comentario no sea causa de confusión. No sigo una línea de crítica prejuiciosa, sino una línea de schok para que los lectores tomen conciencia que a la ciencia le falta algo y que ese algo fue descrito por Newton y hasta ahora nadie ha sabido comprenderlo. ¿Lo comprenden vds ?

Oscar Castro 1º Fisicas.

A la mierda!!!

La verdad, que ciertas ganas de pensar de que si uno no aprueba es porque no estudia suficiente (que parte de razón hay, por qué negarlo) le entran a uno antes de exámenes y generalmente sólo el primer año de estar por esta casa. " A nosotros, no nos gusta suspender " te dicen algunos: otros por lo menos tienen la vergüenza de no decirte nada pero te suspenden. (Todos conocemos algún ejemplo de macho cabrío que corre " amb les seves trivialitats i evidències que fins i tot el seu fill de cinc anys pot entendre " que corre por la facultat dedicado a ampliar los esfínteres anales de sus alumnos). Este tipo de individuos ya no son contados por si ya que (si no nos denuncian y echan por ésto los seguiremos viendo ad eternum en sus poltronas aunque, eso sí, sin cátedra y con la esperanza de que no se la den en su puñetera vida.

Me voy a centrar en otro tipo de machos cabríos, que ya que hoy estamos faunólogos diremos que son como lobos con piel de oveja. Son aquellos que te dan la mano por un lado con gran sonrisa Profident y mientras te la dan te clavan los colmillos en el cuello, un puñal en el corazón y te meten la moral en el ano, que es el culo en castellano, y no te descuides porque tienen todas las pintas de poderte meter algo más. A éstos de vez en cuando me gustaría patearles la cabeza, el hígado y el bazo (y a alguno más también). Aunque mejor es no hacerlo, porque para lo único que sirve el pensarlos es para darles un gustazo que hay que evitar que se tomen. Y éstos, por regla general son los más jóvenes.

Cierto profesor (aprox. 1960 AC) respondió a la pregunta de un colega (mío) que había ido a protestar y que evidentemente salió con menos de lo que había entrado (moral, dinero, ganas) a la pregunta de que si había visto las notas: " Sí ". " I doncs, què et semblen? " li va respondre el meu amic. " Si vols que et digui la veritat, fan, parlant malament, pena, puta pena ". Acto seguido, este honorable miembro del profesorado adujo razones, como " lo mateix que us fan a vosaltres ens ho fan a nosaltres aumentat i multiplicat, aquesta carrera no és per tothom (iii le llamó gilipollas a la cara!!!) " como justificación de que dos minutos más tarde colocara sus notas en el muro de los lamentos sin desentonar lo más mínimo con lo allí expuesto, sólo dos meses después de que acabaran los exámenes. (No habló de su sueldo, de lo que nos cuesta a nosotros la facultad, etc. etc.).

Evidentemente no todos son iguales, los hay peores, y hay también alguno bueno, por qué negarlo. Hay alguno que trata de explicar bien, y adecuar la materia al nivel del alumno, de adecuar el examen a lo explicado en clase y a puntuar con justicia y sin restar puntos para mantener el honor de la asignatura, y el suyo propio. Pocos son los llamados, y menos los elegidos.

Y que no nos digan que el problema, o por lo menos todo el problema es la materia. Baste mirar lo ocurrido con algunos MM después de unos hábiles intercambios de profesores. (No comment)

Y lo peor de todo es que la mayor parte de la culpa, o por lo menos una gran parte, la tenemos nosotros, los alumnos y profesores que pensamos así. Estos profesores que en privado te dan su apoyo pero que a la hora de la verdad, cuando su compañero baja los aprobados a 5/110, 3/80, etc., etc. y no hace nada ejerce de gilipollas y de cagueta. (vivan los mínimos de potencial). Por que señores, aunque parezca mentira hay una ética de la enseñanza y unos mínimos que se deben cumplir. Y la culpa también la tenemos los alumnos por no tener pelotas (u ovarios) para montar un cirio que hagan que se caguen todos por las patas abajo. En este puñetero país o pones al que manda contra la pared o si no, no hay forma de conseguir lo que quieres y mereces. Somos tan egoistas y cobardes, hemos perdido tanto el sentido de la solidaridad y el compañerismo, lo vamos tanto al ándeme yo caliente y riase la gente que no nos merecemos ni el aire que respiramos. Así siempre seremos, eso, lo que somos, un cero a la izquierda, en definitiva, una mierda, y harán de nosotros lo que les de la gana. Y así siempre igual. El enemigo lo tenemos diluido, camuflado delante nuestro sin verlo, pero lo tenemos, y eso parece que se nos ha olvidado. Podría hablar mucho más; que las notas de medias asignaturas aprobadas no son guardadas de un año para otro, que cada año nos promedian con lo que les da la gana, de lo que se ríen de nosotros durante los exámenes, de lo mal que huelen algunos, de las colas delabar, de los minutos que se comen con la clase acabada, de las ausencias por estar en congresos (yo cuando faltó al curro me quedo con menos pasta, ellos no lo sé) en definitiva del futuro de la universidad española, que avanza hacia el futuro. Lo único que me sabe mal es que hay personas dentro del profesorado que no están incluidos en esta categoría y que bajo ningún concepto deben sentirse aludidos. Cada uno conoce su corazón, y Dios los de todos.

Si alguno piensa que hago mal no dando la cara es que pienso que si firmara con mi verdadero nombre no pondría la cara sino el culo, y eso ya lo hago en febrero, junio y septiembre, conque, ale.

No le busquéis significados profundos a mis palabras. No los tienen. Es sólo la expresión de un estado de cabreo general.

Por Sören Cagatcoleguiar

MODERN METHODS IN PHYSICS

EN HORE
DE CLAS

$$\nabla_e T^i = \partial_e T^e + T^p \Gamma_{pe}^i \implies \nabla_k \nabla_e (T^i) = \frac{\partial^2 T^e}{\partial x^k \partial x^e} + \frac{\partial T^p}{\partial x^k} \Gamma_{pe}^i$$

$$(\nabla_k \nabla_e - \nabla_e \nabla_k) T^i = T^p \left[\frac{\partial}{\partial x^k} \Gamma_{pe}^i - \frac{\partial}{\partial x^e} \Gamma_{pk}^i \right] - (\Gamma_{ke}^p - \Gamma_{ek}^p)$$

$$(\nabla_k \nabla_e - \nabla_e \nabla_k)^T = T^q \left[\quad \right] = \dots = \boxed{0} = \dots = T^q R_{q,k e}^i$$

a on $R_{q,k e}^i = \frac{\partial \Gamma_{qe}^i}{\partial x^k} - \frac{\partial \Gamma_{qk}^i}{\partial x^e} + \Gamma_{qe}^p \Gamma_{pk}^i - \Gamma_{qk}^p \Gamma_{pe}^i$

$R_{q,k e}^i$ tensor tura $f^*(R_{q,k e}^i) = (\partial T_{i,j,j}^{i,j})^* \left[\frac{\partial}{\partial x^k} \Gamma_{pe}^i - \frac{\partial}{\partial x^e} \Gamma_{pk}^i \right]$

$\Rightarrow S_{i,j,j}^i \frac{\partial}{\partial x^k} \otimes \dots \otimes \frac{\partial}{\partial x^e} \otimes \dots \otimes \frac{\partial}{\partial x^e}$

Rick-90

PREMIS PLANTA 8

(1ª Edició)

PREMI "BIG NOTE"

ALS PROFESSORS QUE HAN APROVAT MÉS.
CONCEDIT A:

Rosario López i
Eduard Salvador

PREMI FORAT NEGRE

ALS PROFESSORS QUE HAN CATEJAT MÉS.
CONCEDIT A:

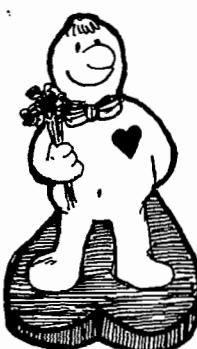
Roser Valenti i
Emili Elizalde

PREMI SUPERNOVA

AL PROFESSOR MÉS SÍMPATIC.
CONCEDIT A:

J. Alberto Lobo

TOTHOM QUI VULGUI ESTÀ CONVIDAT A L'ACTE
DE LLIURAMENT DELS GUARDONS, QUE TINDRÀ
LLOC A FINAL DE CURS, I DEL QUAL JA INFORMA-
REM AMB RÈTOLS A DOJO PRÒXIMAMENT.

Paridari-90

- No em feu cap favor venint aquí.
- Les matrius actuen sobre els vectors per la dreta, almenys en el món occidental. A la U.R.S.S. actuaven per l'esquerra, és clar. A partir d'ara ja no se sap què passarà.
- Si això no és un mínim, "que venga Dios y lo vea". No sé si us he dit que això no és primer de B.U.P.. Si algú s'ho pensava que se'n vagí!
- Això és immediat, una cosa senzillissima, com totes les coses que surten als exàmens.
- Precisament l'altre dia estava fent un petit càcul d'uns cent milions de sumes...
- El que vulgui saber què val això, que s'ho faci. Ja n'hi ha prou de donar papilla amb cullerades!!!.
- La fórmula dels multiplicadors de Lagrange la posa qualsevol persona amb un mínim ús de raó.
- Això pot ser qualsevol cosa. Si un és optimista, dirà que és un màxim, i si és pessimista dirà que és un mínim.
- Si ho feu d'aquesta manera el problema només val 1/3. I encara hauria de valer menys, per haver raonat erròniament.
- Aquest problema és més complicat. De fet si algú l'ha intentat, haurà vist que és terriblement complicat, sobretot perquè hiha una errada a l'enunciat.
- Els casos en què A i B no són contínues són casos absolutament patològics.
- Per què es diu fonamental aquesta matriu? Doncs perquè és una matriu fonamental.
- I ara que ja som veterans (dit després de fer el primer exemple), farem el pròxim problema amb el mínim de passos possibles.
- La perspectiva que se'n presenta és que nosaltres ens passarem la vida calculant la sèrie, la continuaran els nostres fills i els nostres néts la sumaran.
- Això s'hauria d'explicar a àlgebra però us ho explico perquè a vegades em fa una mica de pena que no us ho hagin explicat.
- Substituint això dóna un sistemet de 9 equacions amb 9 incògnites
- pepito
- f'(pepito)=e
- Ara fem el canvi de variable a pic i pala.
- Avui gairebé no puc parlar, o sigui que us haureu de conformar amb una classe del més pur estil Hawking (salvant les distàncies, és clar).
- Que jo no pugui parlar no vol dir que vosaltres no pogueu parlar. Si teniu alguna pregunta, feu-la. Ja sabeu que en Hawking, a la seva manera, també contesta a les preguntes que li fan.
- Aquests uns se'n van a la mèrda.
- I ara veureu un exemple de la meravella de l'infinít...
- I si ara comparem això amb el "terremoto" de San Francisco...
- Aquest conjunt és connex. Si no, que vingui algú amb unes tisores, a veure si el pot tallar.
- Hi ha preguntes que no les fa ningú: les preguntes que tenen sentit.

- Us faig les mateixes explicacions que li faig al meu fill, que té 10 anys, i l'altre dia em va preguntar què donaria 0°, cosa que em va fer molt feliç, perquè em va fer pensar que seguiria els meus passos.
- No tots els zeros són iguals. Això és el que li pots explicar a un "crio" de 10 anys. El que passa és que no ho entén.
- En un màxim la forma Hessiana pot ser nul.la, com tothom sap des de petit.
- Aquest és un mètode que tothom sap fer. Bé, després s'equivoquen a cada pas, però...
- Hi ha gent que per escriure la fórmula dels multiplicadors de Lagrange ja em demana tres punts.
- No saber posar la fórmula dels multiplicadors de Lagrange i presentar-se a l'examen és ser un poca-vergoanya!!.
- Hi ha gent que veu tot això molt complicat, i en realitat tot són "xorrades".
- A és una patata n-dimensional.

ELIZALDE

- La termodinàmica no s'entén mai.
- Aquí aproximarem suposant que el volum és constant. Es cert que el grafit no és gaire dur, però no podem fer gran cosa més.

PLANES

- ...Ah,sí!!! Perdoneu, és que no sabia qué estava demostrant.
- La definició de pallissa seria això.
- És més difícil construir que destruir. Això és 80000M!! molt més fàcil.
- El tensor de corbatura permet una cosa molt txulapi.
- Això ho heu fet tota la vida. Bé, una part de la vostra vida. Bé, una petita part de la vostra vida.
- Einstein va pensar que s'havia de canviar alguna cosa, i es va dedicar a canviar tota la física. Es necessiten molts pebrots per fer-ho, però és que el tio, a més, va tenir sort.
- Calculeu-ho de les dues maneres... vaja, calculeu-ho com vulgueu que ja sou grandets!
- Segur que el que us lia d'aquest problema és això. Posaria la mà ... no, al foc no, que crema!!.

JAEN

-Hi ha un principi bàsic que diu que, quan estàs davant d'una pissarra, és impossible pensar. Per això sempre que puc m'hi nego i ho acabeu vosaltres (després d'estar mitja hora amb un problema "tonto"). N de la R: Nosaltres fem tots els exàmens davant d'una pissarra.

-De vegades m'animo i faig les pes com les efes.

-Això ens permet treballar sense remordiments amb ones harmòniques.

JUVELLS

-Esta notación patatera es un poco abstracta y abstrusa, pero muy guapa.

-Un físico teórico me diría que qué rollo macabro es éste, pero así, para andar en zapatillas...

-Esto no es más que una perogrullada idéntica, sumando para cada p-ésimo.

-Y cuando cambio la base, ya no son iguales, con lo cual: cascabelitos!

-Me ha costado años entenderlo, pero creo que lo he entendido bien.

-Y esto se llama de esta patatera forma, que es más fácil de escuchar que bla, bla, bla...

-Cíclico es cuando recorre un ciclo... Bueno, es igual, esto es una chorrada, ¿no?

-Obsérvese: la relación entre el punto y el acento es un coeficiente.

-¡Qué hábil, Morgan! ¡Muy bien! Esto da $(n-e-n)/2$.

LOBO

-Teneis que hacer problemas. No lo voy a decir más... Que hagáis problemas... nunca más lo voy a repetir... De verdad, que los hagáis... Ya no lo digo más!!.

-¿Alguien ha hecho un problema?... Yo ya no sé porqué lo pregunto.

-Poner un teórico a explicar prácticas de algo, es un crimen... sobre todo para el que las recibe.

LABARTA

ROSARIO

(la del bebé solitario)

© LAURA ARANTEGUI 1990

Entrevista amb Blai Sanahuja

Ens esperava a les 12.00 PM. Tot just entrem aixeca els ulls i ens mira. immediatament agafa la seva pipa i l'encén emmig d'una lleugera fumerola. L'interroguem:

-Sí, és l'hora de la pipa, ara d'onze trenta a una.

Abans de començar, el volem felicitar pel seu càrrec recentment aconseguit de catedràtic.

-Sí, "un peldaño més".

El seu nom és...

-Blai.

Sincer !!!

-El nom sincer, oficial, és Blas Sanahuja Parera.

I quin dia va néixer en Blas Sanahuja Parera?

-El set de gener del 49. Em van portar els Reis.

Estat civil?

-Casat.

Fills?

-Dos crios.

I guanya el pa dels seus fills fent de...

-D'astrònom.

A veure, imagini's que som en Freud. Parlin's de la seva infància : de petit ja volia ser astrofísic?

-Nooo !

Feia integrals a la guarderia?

-No. Je, je, je !

Què volia ser de petit?

-Volia... primer volia ser escombrinaire, després "sheriff", finalment va caure a les meves mans quan feia quart de batxillerat un llibre d'energia nuclear i vaig dir: Hòstia, a mi això de l'energia nuclear m'agrada molt!. En realitat jo vaig entrar a ser físic pels galons del bidell d'aquí la facultat.

I això què vol dir?

-Quan vaig acabar el P.R.E.U. volia fer alguna cosa relacionada amb l'energia nuclear, i me'n vaig anar a la central a veure què podia fer. Vaig arribar a l'entrada del pati de ciències i veig, només d'entrar, un senyor així molt alt i tibat amb un uniforme blau i uns galons aquí i vaig pensar: hosti, aquest "tio" deu ser un tipus important en aquesta facultat, i li vaig preguntar on podia estudiar això de l'energia nuclear. Va contestarm-me:

"Hombre, pues lo puede estudiar en Físicas o en ingenieros"; li vaig dir què on s'estudiava "ingenieros" i em va dir: "En Pedralbes". I com que llavors tenia el 37 que anava de la plaça Maragall a la plaça Universitat i em deixava davant de casa, doncs vaig dir: hòstia, hi vaig! Vaig entrar i em vaig matricular de Física.

Una raó molt... molt profunda (rialles generals).

-El que passa és que, és clar, després l'energia nuclear va anar derivant cap a l'Astrofísica Nuclear i vaig veure que el millor era estudiar les estrelles, no? Vaja, a part que a mi tota la qüestió d'estrelles sempre m'havia agradat...

Té més records de l'Institut?

-Jo he estat... catorze anys al col·legi de La Salle, tu... O sigui que d'Institut, res. Ensenyament religiós. Per això sóc absolutament ateu.

I treia bones notes o males notes?

-Bones notes, de "sobresalient" cap amunt. Això fins a P.R.E.U., és clar. La primera nota de Física, que em pensava que seria un notable, em van fotre un 0.5, i a partir de llavors vaig obrir els ulls a la vida, ja, ja, ...

De quin signe és?

-Capricorni

Sabem que va suspendre Anàlisi Matemàtica al Juny..., ens podria parlar d'això?

-La raó és molt senzilla. Després d'estar catorze anys...

Va perdre l'autobús...

-No, no, je, je, je,... després d'estar 14 anys amb capellans, on et controlaven fins i tot l'hora d'anar al lavabo, vaig arribar aquí a primer de carrera i va ser una "juerga". Em vaig despertar tard, i "pasó lo que pasó".

Va tenir algun professor que encara estigué per aquí? Síii, sí, sí...espera... no!, realment no! (així ens agrada, un home de conviccions fermes!) Ni tan sols la Dra. Català?

-No, perquè no hi havia una assignatura d'Astrofísica tal com l'entenem avui dia, sinó que estava dividida en tres parts, i de fet era un tros d'Astrofísica Nuclear, un tros de Radioastronomia i un tros de Dinàmica Galàctica essotèrica.

Essotèrica?

-Sí, "no digo nada más al respecto por no herir la sensibilidad..." Llavors l'any que jo vaig acabar la carrera va coincidir amb l'arribada de'n Ramon Canal, que és el meu pare espiritual, professional, etc, etc.. Van formar el grup d'Astrofísica i durant molts anys residíem en un despatx allà al fons que era una cosa tètrica i estreta... Nosaltres li déiem "la caverna".

I estudiaven les galàxies, allà a "la caverna"?

-Bé, la primera part del nostre treball estava centrada en la nucleosíntesi d'elements, estudi de la síntesi de Litis, Berilis i Bors, que són tres elements que no es sintetitzen normalment en les matèries estelars. Després, durant la meva ajuda de la tesi me'n vaig anar a l'agència espacial d'Holanda, i allí vaig començar a treballar en el camp de l'anàlisi de dades de sondes interplanetària, estudi de processos d'acceleració de partícules en el plasma interplanetari i la seva relació amb l'activitat solar, i coses d'aquest estil.

I què va passar des que va fer la tesi fins que va acabar aquí de professor? Com s'ho va fer per quedar-se aquí?

-Jo vaig començar aquí d'ajudant, i el meu primer sou va ser de 1500 pessetes al mes, d'on em treien 700 peles de segurs socials. (I vivia?) Bé, sí, perquè també estava en un institut i, encara que guanyava poc, com que no tenia nòvia ni tenia problemes, i com que en aquella època pensava que la ciència era una cosa sublim... - doncs anava tirant (Ara ja no ho pensa...?) Bé, eeeeeem, je, je, je... Ja hi arribareu. En aquests moments la ciència és una activitat professional que m'agrada molt, però donar la meva vida per la ciència... evidentment, NO. Llavors vaig guanyar una beca i me'n vaig anar a Holanda, de tal manera que vaig aconseguir cobrar de fora i d'aquí. N'estic molt orgullós, d'això. Després vaig fer oposicions i vaig anar de catedràtic de Matemàtiques a Sant Celoni, però no podia ni amb l'horari ni amb els viatges, així que ho vaig deixar córrer i vaig renunciar a la càtedra. Va ser llavors quan em vaig quedar aquí de professor i vaig començar a matxacar el personal.

Els seus alumnes, fins a quin punt l'importen?

-Es una pregunta que me l'he fet moltes vegades. Iiiiii... així, en massa, m'importen molt poc. Ara, particularment, m'importen molt. M'encanta que el personal vingui aquí a preguntar coses i a donar la llauna... dins d'un límit. No hi ha cap alumne que m'hagi vingut a veure i l'hagi tret a patades (excepte alguns pirates, d'aquells que ja...).

Qué diria als alumnes que quan eren petits es van empassar el "Cosmos" del Carl Sagan i van venir tots cap aquí a ser astrònoms i astrofísics, i s'han trobat que la Física era una carrera més difícil del que es pensaven?

-Vaig tenir una experiència durant uns estius, uns cursos que vaig fer, que és un dels millors records que tinc, perquè tenim molts mitjans, i els nois estaven molt motivats. Però al final els van haver de reunir per dir-los que l'Astronomia no és el que s'explica en un curset... és molt diferent. Tot i aixó, ara, a quart o cinquè hi ha com dues dotzenes d'alumnes que han passat per aquests cursos, i et puc dir que hi ha alguns que són molt bons.

A què creu que pot ser degut que els astrofísics en general tinguin una imatge de cara als alumnes més assegible que la gent d'altres departaments?

-He de dir la veritat o he de ser diplomàtic?

La veritat, la veritat dura...

-Jo crec que som bastant iconoclastes.

Ah! Ara ja no sou estajanovistes?

-Qué, qué?... Això... Una cosa no exclou l'altre.

Bé, seguim parlant d'Astronomia, Astrofísica, i totes aquestes coses relacionades. Aquí fora tenen un cartell de propaganda d'astròlegs! Allà on diu els diners que guanya el Rappel, i on algú d'aquesta planta ha escrit: ¡Nos pasamos! Qui deu haver estat?

-Jo mateix.

Ah, ho reconeix!

-Sí, sí, hi ha un lema que diu: "Cuando no puedes con tu enemigo, únete a él". A més, jo sóc l'anti-astròleg del departament. Mira, aquest departament, una vegada, va escriure una carta, fa ja bastants anys, quan encara tenim ganes de participar en aquestes coses. Va sortir un article a "El País" sobre "L'Astrologia per nens", a un dels suplements, i llavors vam fer una carta (bé, vaig fer una carta) dient que això no podia ser, que a veure si eren seriosos, i tot això... La carta la vaig

portar aquí perquè la firmés el personal, però em van dir: "home, no ho facis tan dur", la vam suavitzar una mica i vam firmar "Blai Sanahuja i catorze firmas més". Va sortir a "El País". La tinc per casa, per algun lloc... També tinc guardades totes les respostes. La més suau ens tractava de fanàtics, d'inquisidors, defensors de les tesis vaticanistes... Els que havien escrit l'article deien que no estaven conformes amb el que jo deia, que tenien proves, i que si jo volia podria discutir-les. Potser la carta més animal va ser la de la meva neboda, que és astròloga...

Ei, TE UNA NEBODA ASTROLOGA !!!!!

-Sí,... jo, sempre que vaig a casa seva,.. bé, ara ja no, però més d'una vegada li he agafat un llibre i li he llençat sota un armari, o una cosa d'aquestes.

I no li fa vudú, o alguna cosa semblant?

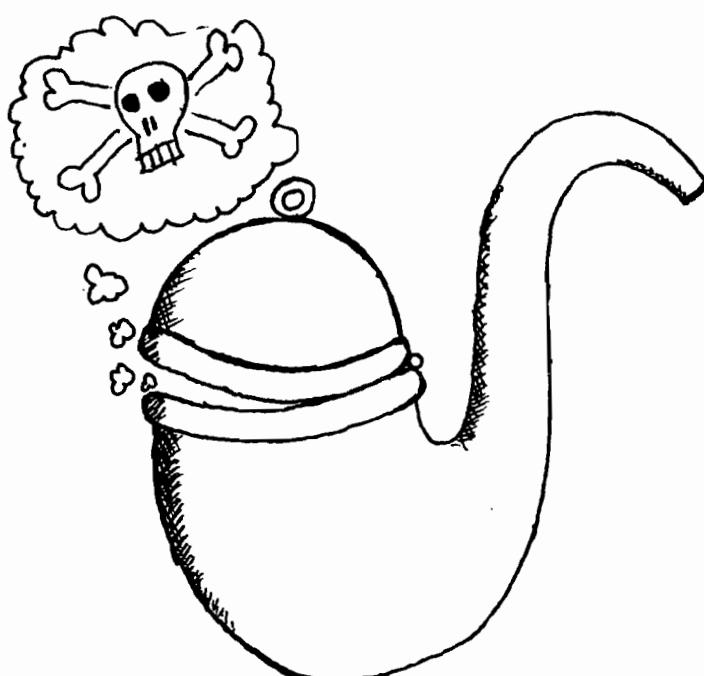
-Si, ella ja ho ha intentat... però normalment les receptes dels astròlegs i parapsicolòlegs són que, si ets un escèptic, automàticament es perd l'efectivitat.

A més, aquí fora penjats hem vist altres papers...

-Ah, sí ! Bé, és que passa una cosa, això d'allà fora li diem "El Estupidoario", i quan algú troba una cosa diem, "jocosa", doncs, pum!, la penges aquí i així fins que s'omple. N'hi havia una molt bona, que era d'un individu que havia descobert 22 coses i... demanava 80 milions pels seus descobriments, que farien avançar l'Astronomia, i la Física en general... I si els compraves tots, feia rebaixa.

Passem a la docència. Canviaria l'Anàlisi per alguna altra assignatura? Li agrada l'assignatura que dóna?

-Ara, en aquests moments no la canviaria, perquè em donaria més feina. O sigui, explicar Anàlisi o Algebra és un treball; en canvi, explicar Astrofísica no és cap treball... No dic que sigui una diversió, però intento fer-ho el millor possible i, a més, rentabilitzar-ho; això vol dir que, si he d'explicar Anàlisi, l'explicaré 4 o 5 anys...

Creu que en l'Anàlisi es suspén a massa gent? El febrer de l'any passat nosaltres vam comptar un 90% dels matriculats...

-Eeeeeeh... La pregunta com a tal em sembla que està mal formulada... L'Anàlisi té un nivell, i aquest nivell s'ha discutit des de fa 8 ó 9 anys cap endarrera. Creiem que és el mínim necessari per accedir a cursos superiors... Personalment, jo, després de cada examen, faig un... d'això que diuen els capellans... un examen de consciència. Què passa amb l'examen de febrer?. Es el més fotut de tots, perquè el personal va absolutament despistat; si parleu amb companys de tercer i quart, mirant cap enrera, us podran explicar que a ells els va passar el mateix.

Parlant dels exams, alguna vegada l'han acusat d'humor negre? (li ensenyem l'examen del "Estudipoco Cateatus")

-No, t'equivoques. L'important és no deixar-se obcecar pels enunciats. Molts d'aquests problemes estan-trets de llibres, i no teniu excusa per dir que no sabieu de què anava. Per exemple, el famós problema dels katalinyos, és una variació d'un problema de microbis, i l'Estudipoco és una variació del mateix. De tota manera, els exàmens els posem en col.lectivitat, així que no me n'adjudiqueu la paternitat total.

També hi havia un problema d'una "caperucita"...

-Aquest sí... he de reconèixer que estava jo així... inspirat, i se'm va ocórrer un estiu. Però no sempre és culpa meva, per exemple l'any passat jo no vaig preparar l'examen de la part de problemes, perquè jo feia la part de teoria.

Ho diu en el seu descàrrec. Es justifica que no hi hagi humor negre. "Porque no estaba yo, que si no..."

-JA, JA, JA!

Alguna vegada ha aprovat algú per compassió?

-Sí. No ho dic per mi, només. Normalment els exams no es corregeixen per cursos, sinó per problemes, i puc dir que n'hi ha hagut alguns que, no tan sols allò del 4,5, sinó notes pitjors... no s'ha fet mai a l'inrevés. Si una persona ha aprovat, encara que caigui molt gros, que jo sàpiga mai no se l'ha suspès. També hi ha gent que ha vingut a plorar i s'ha vist que tenia raó, però també n'hi ha d'altres amb molta cara.

Si es manté sempre el mateix nivell i la gent que ve de C.O.U. cada vegada va més mal preparada, què passarà? En passaran menys?

-Sí, seran igual de bons però en passaran menys. Perquè si no, un científic acabarà fent la "o" amb un canuto. Jo no puc carregar amb la responsabilitat que la gent vingui mal preparada d'allà.

Ara investiguen en cúmuls de galàxies. Escriuen articles sobre això? Hi ha més gent que hi treballa?

-Es clar que publiquem! Es l'objectiu de qualsevol investigació. Això (enva una fotografia) és la detecció feta a l'observatori de Roque de los Muchachos amb el W. Herschel a finals de setembre de l'any passat. Això que veieu aquí és un arc extragalàctic, el tercer que s'ha descobert. Això va ser l'any passat... En menys de dues setmanes vam haver de reduir aquesta observació i presentar-la a Toulouse, perquè hi havia un grup americà que dues setmanes després feia la mateixa observació al Monte Palomar. I els vam guanyar per la mà!! Ens va sortir bé, també altres vegades ens han trepitjat.

Què li fa falta a aquesta facultat per tenir un Nobel de Física?

-No res. De fet els Nobels són només ciència apparent; darrera té unes màfies tremeses. Tens Nobels molt ben donats i d'altres que són un desastre. Encara que amb el Nobel se't resol la vida, dubto molt que ningú treballi per obtenir un Nobel, potser només els que estan engrans centres que tenen molta influència i mitjans.

Per algú que vingui de C.O.U., quina dificultat (entre 0 i 5) li donaria a la carrera de Física?

-Jo li posaria un quatre.

El 5 per quina el deixaria? Per Matemàtiques, potser?

-Sí, potser posaria un 4,5 a Matemàtiques... Hi ha altres carreres que són dures per qüestions corporativistes. Tot depèn del concepte que es tingui de la carrera des de dins de la facultat.

Quina reforma faria dels plans d'estudi actuals del primer cicle?

-Jo crec que amb dues assignatures de matemàtiques a primer i dues a segon n'hi hauria d'haver prou si els seus continguts són els adequats. Una altra discussió és si ho són. Crec que les de primer sí. Jo recordo que les que em donaven a segon i tercer no servien per res. (Doncs no han variat gaire les de segon...) L'avantatge d'aquesta carrera és que les matemàtiques les dónen físics, que en principi han de saber què és el que són us ha d'interessar, perquè a vegades tenies matemàtics que t'explicaven unes històries... i tu deies: "Esculti, perquè no fem problemes d'aplicació?" i ells deien: "No, no, a mi me contratan para dar clases de matemáticas". (Home, és que les matemàtiques són una cosa precisa i exacte! JE! Si no, seria qualsevol cosa!) Quatre assignatures em sembla suficient. Això faria que dins de tercer es pogués complementar l'assignatura de Física General. També afegiria una assignatura d'Astronomia que fos optativa, perquè em sembla absurd que avui dia un estudiant de Física no pugui fer Astronomia fins a l'especialitat. Almenys, tenir l'opció...

L'interessen les enquestes que surten a la revista?

-Sempre em les miro, evidentment.

I es troba bé, o no?

-Llavors m'analitzo i intento veure les raons que han portat al resultat en qüestió.

Recorda aquell 1,8 en puntualitat de l'any passat?

-Sí, això és un rècord. Vaig pensar de portar-lo al Guiness. El grup em va caure a una hora que jo no volia, per sorteig. Entre d'altres em va tocar organitzar la vida amb la meva dona per portar els crios a col.legi i com que jo acostum a treballar aquí fins a les vuit de la tarda em passava a la facultat dotze hores cada dia.

Quina mena de llibres que no siguin de Física li agrada llegir?

-Naturalment, ciència-ficció. No m'agraden gens les novel·les policials i quant a llegir altres coses sóc molt eclèctic, ara estic rellegend un llibre que es diu "Rebajas teológicas de otoño", del padre Alegría.

Es creient?

-Sempre m'ho he plantejat. "Hay que serlo por si acaso", perquè com et moris i després resulti que tot sigui veritat... això deu ser el meu sediment de catorze anys d'ensenyament religiós.

Té por d'alguna cosa?

-En aquest moment l'única por que tinc és pels meus fills, de donar-los prou eines per defensar-se durant els propers trenta o quaranta anys. Pors grosses, no; a part de les iracionals: que et caigui un test al cap...

Els seus fills treuen bones notes de matemàtiques?
-El meu fill gran sí; el petit no, però és molt llest JA, JA!

Què volen ser quan siguin grans?

-El gran, biòleg; i el petit banquer, però no dels que treballen en un banc sinó dels que tenen els diners d'un banc. O sigui, que jo espero que d'aquí a trenta anys em retiri ràpidament. Cómo es definiria?

- "Bueno, bonito y barato" (sic, sense comentaris...)

Quan es lleva al matí i es mira al mirall, qué pensa?

-Que m'he d'afaitar. No, millor dit, el primer pensament és que he d'anar a obrir l'aigua calenta. (Ho sentim molt, però això és exactament el que ens va dir).

Expliqui'ns un acudit! (Si pot ser, que faci gràcia)

-Saps quin és el nom més curt en castellà? (No) Doncs "0".

(Maria de la 0). I un de més curt? Casio. I un de més curt? Nicasio. (SNYIFFF, BUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU)

A qui atribuiria aquesta frase: " Los detractores de la teoría de conjuntos, como en sus cortas luces sólo tienen cabida los conjuntos finitos, resulta que están cargados de razón cuando afirman que no sirve para nada." ?

-No sé... l'Emili potser? (Compruébese como ejercicio. Es inmediato)

Està a favor o en contra de la pena de mort?

-En contra.

Li agrada PLANTA 8? Hi canviaria alguna cosa?

-Està molt bé perquè dóna alegries, dóna emoció, remena el negoci... em sembla molt bé tota la part de comentaris, "chascarrillos" sobre professors... encara que a vegades et caigui alguna garrotada a sobre. Però hi ha articles que els trobo massa seriosos i que penso que no tenen cabuda en una revista informal que es publica un cop l'any.

Quan era estudiant feia alguna activitat extra-facultat, com ara la revista o alguna altra cosa?

-Ho, ja tenia prou feina a intentar lligar com un boig i córrer davant dels grisos.

Sap que per les classes el coneixen com "el guix més ràpid i perillós d'aquesta banda de la Diagonal"?

-Ah, jo em pensava que era "El Turboblás".

Quan se li acaba la pissarra, encara continua escriuint a la paret?

-Si me'n falta un trosset, sí.

Digui alguna cosa que li faci il·lusió.

-M'encantaria poder viatjar i veure què diamonis hi ha allà a dalt, en una nau d'aquelles que anés a "trepecientos años luz por segundo". O sigui, sóc absolutament curiós, la meva gran frustració és no haver viscut d'aquí a 200 ó 300 anys. Potser la meva afició a la ciència-ficció em vingui per aquí.

Piskunov o Playboy?

-Playboy, por Dios.

Es masclista?

-Intento no ser-ho racionalment, però suposo que l'educació i la societat fan que ho siguis encara que no ho vulguis.

Quin és l'autèntic motiu pel que fuma en pipa?

-Jo vaig començar a fumar, fumant en pipa des dels divuit anys, a la facultat i va ser per "puro gorreo". Al principi anava gorrejant cigarrets a un amic meu, però un dia es va cansar i es va comprar una pipa. Llavors vaig pensar: "ja et fotaré". I aquella mateixa

tarda em vaig comprar una pipa i li vaig dir: "qué em dónes tabac? ". Llavors el tio va deixar de fumar i jo em vaig quedar amb la pipa.

Passa d'alguna cosa?

-Eeee... si, de moltes coses passo bastant. Básicamente, del que la gent pensi de mí. Del que no acostumo a passar és del criteri que jo mateix tinc de mí, considerat el más subjectivamente posible, a parte de considerarme que soy muy admirable y pude ser muy admirado... no, hablando seriamente me agrada saber la opinión formada que tienen de mí.

ASSOCIACIÓ D'IDEES

Convergent - Convergència i Unió

Alumnes - Material

Examen - Nefast (sense comentaris)

Astrofísica - Feina

Física - Química

Fusió freda - Tòpic discutit

Química - Física

Estejanovisme - Treball

Déu - Home

Aprovat general - Suspens general, JA, JA, JA!

Entrevista - Falten un parell de copes de vi...

Matemàtics - Complement dels físics

Felicitat - La meva dona

Política - "Dios nos libre"

EPPI - Blaaaas!!!

Sida - No da

Planta 8 - Se'ls pot aguantar bé.

Ex-alumnes entrevistadors - Sincerament, una estona entretinguda.

Astrologia - Aaaarg, buuff, ecs... foteu el camp!

Quin és el seu programa de televisió preferit?

-Home, "La bona cuina" !!

Es d'algún equip o no li agrada l'esport?

-El meu esport preferit és el "sillón-ball". Sóc absolutament anti-esportiu.

Hi ha alguna cosa que tota la vida hagi volgut dir i no hagi dit? La vol dir ara?

-Puc cridar? (Síii)

AAAAAAAAAAAAAHHHHHHHH !!!!!!!

Es que jo alguna vegada, molt poques, quan estàs... m'he tancat dins del lavabo de casa i he dit: tranquil, que no passa res: AAAAHHH! Llavors surt la veïna del costat dient: "Qué pasa?"

Va estudiar amb algú que ara encara hi sigui per aquí?

-Sí, hi ha gent amb la que he fet la mili i puc parlar de gent seria que els he vist "borrachos como cubas". De la meva promoció estan en aquest departament el Gaspar, el Robert, el Santi Villamitjana, l'Ignasi Juvelles, el Pere Seglar... El nom del Departament que és DFAAA no vol dir "Departamento de Física de la Atmósfera, Astronomía y Astrofísica" sino "Departamento de las Fuerzas de Artillería Antiaérea".

I ara, és inevitable: digui'ns una frase lapidària per acabar l'entrevista.

-Ja va sent hora que el Barça guanyi la lliga!

Signat: Equip Entrevístic Habitual

Sueños de un semiconductor

La gente iba y venía en medio de una gran agitación. El curso había acabado apenas ayer. Hablaban y reían, haciendo un ruido endiabladamente molesto para su bien ganada resaca. No, no estaba en Casablanca. No era el bar de Rick. Tampoco era el de Sam el que con tan poca destreza aporreaba la caja registradora.

La cabeza le estallaba por momentos. Ahora debía estar "durméndola" en cualquier lugar lejos de tanto químico vocinglero. - ¡Cielos! ¡La pillé bien anoche! - se dijo mientras se frotaba la nuca.

¿Vendría ella? Le parecía recordar que la noche anterior dijo que sí. Pero nunca se sabe con las mujeres. ¿Qué le iba a decir? ¡Tendría una escena dramática y la haría sentirse mal! O quizás se enfadaría gritándole y mataría a su actual compañero? - "No debí beber tanto anoche. He olvidado el guión". - pensó. Decidió improvisar. Todo debía terminar ese día. Ya había durado demasiado tiempo.

Hacia el mediodía ella apareció.

- ¿Tienes diez minutos? - preguntó con un tono entre sarcástico y amenazador.

- Oh sí, claro! - contestó él con un susurro forzado para dar más dramatismo a la escena.

- ¿Qué es lo que querías decirme?

- Decirte... ¡Ah sí! - siguió, como si le costase recordar. - Perdona pero tengo una resaca espantosa y no estoy demasiado bien.

A continuación sacó un paquete de su eterna bolsa amarilla.

- Toma, y perdona por lo de anoche. Feliz cumpleaños.

Ella empezó a abrir el paquete sorprendida y con la cabeza hecha un lio. Esperaba otra cosa y ahora no sabía como reaccionar. Leyó la nota y empezó a dar las gracias una y otra vez. El escondía la mirada y ahogaba las dos últimas lágrimas que aún se empeñaban en salir.

- Me hubiese afeitado pero no estaba de humor; voy a quitarme estas patillas.

- ¿Las patillas? - Por qué? - preguntó intuyendo la razón.

- Ya han estado demasiado tiempo ahí. - Paró para coger ánimos y siguió hablando - Quería decírtelo muchas cosas pero ya no tiene caso. Además me duele la cabeza.

Mientras ella contestaba preocupándose por la borra-chera de la cual se sabía culpable apareció el otro. Se sentó a una distancia prudente mientras esperaba impaciente el final de la reunión. Sin demostrar nerviosismo por la presencia del nuevo invitado siguió hablando:

- ¿Sabes? Por una vez he querido ser el protagonista de mis historias ha sido divertido; pero ahora me duele la cabeza.

- Así ya nunca tendrás que firmar como "El Viejo Georges".

- Sí... pero nunca se sabe. - añadió mientras cogía su bolsa.

Levantó una mano a modo de despedida; dió media vuelta y se marchó haciendo ver que estaba muy cansado.

Caminando por el pasillo llegó al patio. Una fina lluvia caía suavemente. Volvió dentro. No quería, encima, pillar una pulmonía. Al fin y al cabo él no era Bogart; y ella... ella no valía gran cosa a pesar de haber roto tantos corazones ese año.

Baja el telón, se encienden las luces y en ese lugar que no es Casablanca todo sigue más o menos igual. Nuestro protagonista se va al lavabo a quitarse los últimos restos de resaca. Y, quizás mañana, escriba otro guión. Porque... ¿quién dijo que en la facultad no pasa nada interesante?

THE END

Dedicado a todos aquellos que alguna vez soñaron con ser Humphrey Bogart.

OLD GEORGES

Fosc i clar

creació

literària

Aquell matí tenia alguna cosa que el feia especial. El cel semblava que estigués a punt de caure, i el temps passava sense dir res: els segons, els minuts... Tot tenia el color una mica més gris. Tot semblava flotar en aquell aire lleuger, fosc. Es feia agradable entristar-se.

Començava a entreveure's el dibuix de la Facultat. Un pas rera l'altre dirigien l'Albert vers aquella imatge llunyana. Un dia més s'obria timidament la porta del fons de classe. Era ell amb un somriure trist, amb un gest de circumstància. A la pissarra ja hi havia dibuixats un munt de signes, números i lletres que representaven la solució d'un dels problemes d'examen. Tothom prenia nota meravellat i ell, assegut al seu lloc, escoltava a qui intentava explicar-se amb aire de complaença. Aclucava els ulls per fixar millor l'atenció. Mig encisat per la seva elegància, mig desolat per la seva complexitat, pensava que aquelles mates no estaven fetes per a ell. En aquell racó s'hi hagués pogut passar temps i més temps escoltant en el silenci aquells mots. Hi estava massa bé allà estirat, i va començar a divagar perdent-se en el no-res.

I així, sense voler però sense fer res per evitar-ho, el seu cap va començar a endinsar-se en el misteri d'un somni...

Imaginava que ho entenia tot. Lleuger, resseguia amb la mirada el procediment que el portava a la solució d'aquell problema i els seus ulls es van aturar inevitablement en un rostre. Es preguntava per què havia de pensar tant en ella, per què la necessitava. Recordava la primera vegada que la va veure. La imatge era contrast. Un fons obscur com el seu jo i una figura vestida de color més clar. Aquell retrat en blanc i negre tenia un encís llunyà que l'acostava a ella i al seu parlar precís, elegant.

Va passar el temps i poc a poc, l'hàbit de tenir-la al costat li va fer sentir aquell parlar com un somni. Un somni que es confonia amb el pensament més racional. No s'esborraven els records de tants instants compartits. Ella sempre estava allà, però mai prou a prop. La dibuixava davant seu com tantes altres vegades. Resseguia la seva sinuosa figura. Desitjava alliberar-se del seu record. Sabia que d'aquella integral definida tan sols n'aconseguiria el dolorós record de la seva semblança. No existien mots en el seu parlar. No existia res.

La follia es fonia en els pensaments més clars. Alçava el cap. Veia que ja s'havia esvalit de la pissarra, i amb ella, tot un problema que romandria en el record. Tot acabaria en record. Pensava en el dia en que tan sols existis record. El dolor després negava uns ulls de vidre, ofegava un cor fart de sentir l'esma de viure. Sospirava compassadament. Sentia uns sorolls que s'unien a la profunda respiració. Eren timbals que resonaven en el seu cap com focs d'artifici.

Semblava el preludi d'un fet excepcional. Potser d'una cerimònia cavalleresca. Però no. Poc a poc, d'entre la foscor de la pissarra anaven apareixent unes funcions amb un aspecte horrible, farcides de sinus, logaritmes... Els crits se succeien entre la desordenada multitud funcional. Era una situació tràgica. L'ambient cada vegada era més tens. Tothom corria amunt i avall amb pilotis de ràtols de tots colors. Allò, més que una assignatura, era una autèntica discoteca d'aquelles tan modernes amb llums. Molt a prop seu, i a punt de prendre mal, es barallaven un impresentable polinomi i una senzilla exponencial. Tots dos volien enganxar un ràtol a l'únic tres de paret que quedava sense empaperar.

Els ràtols deien: "Sabies que cada dia infinitat de funcions són diferenciades, fitades, desestimades, desenvolupades, aproximades i fins i tot integrades impròpiament? La Diagonal és nostra. Vine a la manifestació! A.D.F.-Associació dels Drets de les Funcions."

Una multitudinària manifestació buidava tots els apunts. Ningú no ho podia evitar. L'aula estava plena de funcions d'estat, camps electromagnètics, tensors de tot tipus. Una sensual integral definida corria per allà transformant funcions. L'Albert es fonia pel desig d'arribar a ser una funció. Ben complicada, això sí!. Però ella estava lluny, molt lluny d'ell, i la distància era dolor. Es deia a ell mateix que havia de fugir d'aquell indret.

A fora, tot va tornar a ser més tranquil. La boira donava un aire molt màgic al dibuix d'aquell carrer. Els llums eren difuminats, i l'asfalt aquós els reflectia tenuement. L'aire era glaçat i humit. Pensava en ella. El fred era molt intens i el sentia molt a dins seu. Llavors, aquest fred esdevenia record de l'aire glaçat de la seva terra. Records d'un món infant envoltat de vida i de la força d'aquest vent.

Era en aquells moments quan el somni de l'Albert es traslladava al Palau del Vent, a l' Empordà. Enmig de la plana, una sala sense sostre ni parets. Estava sol, envoltat de quatre columnes de marbre rosa que s'enlairaven fins l'infinít. Un astre lluminós s'aguantava misteriosament al cim dels quatre pilars. La tramuntana furiosa fugia de la claror de l'estel i feia tremolar amb ell el llençol que l'envoltava. A la claror d'aquell cel tornassolat que li espurnejava als ulls, entre cabells agitats i plecs de blanc, l' Albert, més que semblar un home, semblava un somni. Emprenqueren el vol les primeres notes d'una melodia molt dolça. Un esbart d'àngels aguantaven una aureola que tenia el cel d'un color molt clar. El Déu del seu país l'havia coronat.

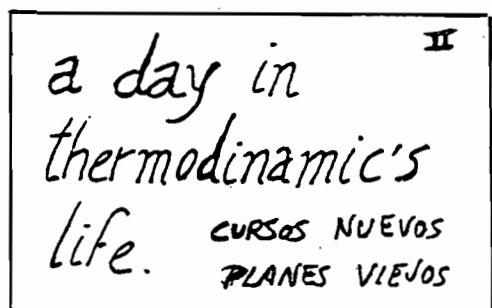
Llavors, el Sant Albert del somni es transformava en l'alumne, que amb una pesarosa son, sovint aclucava els ulls per marxar molt lluny. Despert, es preguntava amb aire d'estranyesa què havia succeït. Escoltava com acabaven d' explicar l'examen de febrer i va sentir al seu darrera un mot que li semblà música:

"Bon dia". La noia que s'asseia al seu darrera el sonreia amb un posat molt dolç. "T'has adorat, veritat?". L'Albert no podia evitar pensar en aquell sonriure tímid, amant de la ironia. El silenci s'allargà massa i s'afanyà a contestar: "Sí, tinc son endarrerida". Ell jugava amb el bolígraf i no gosava mirar-la als ulls. Ella mentre movia el cap com dient que no, i afegia: "Tranquil, no t'has perdut res". Els seus cabells llisos feien reflexes i la seva foscor li recordava alguna cosa que se li escapava de la memòria. Pensatiu, amb la mirada clavada a l'infinít, li va caure el bolígraf. Ella

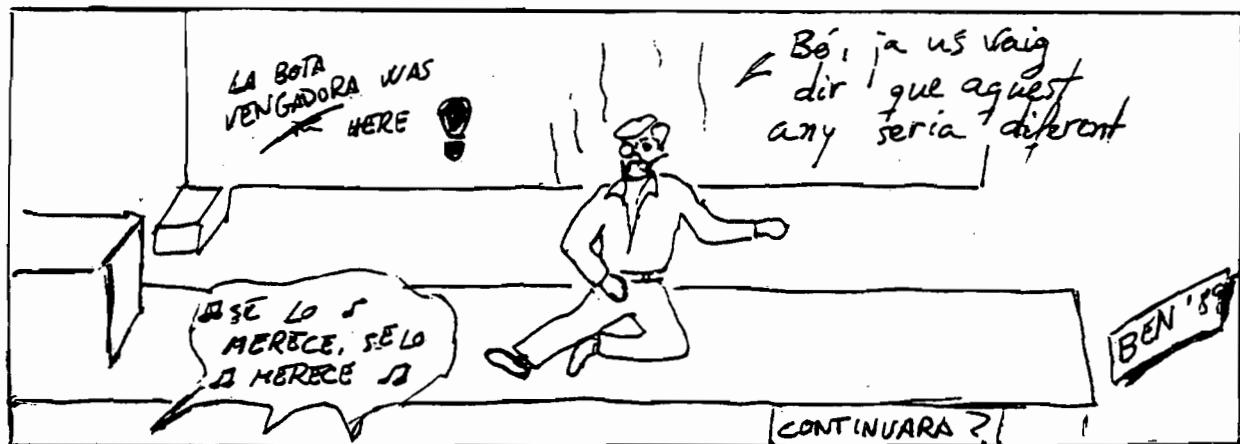
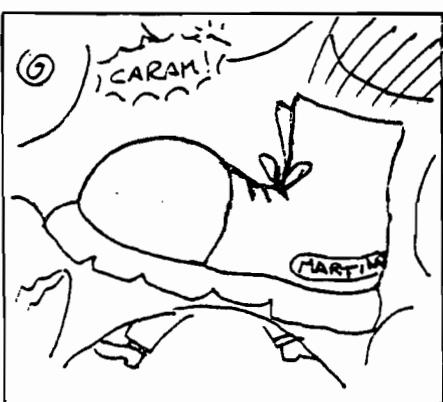
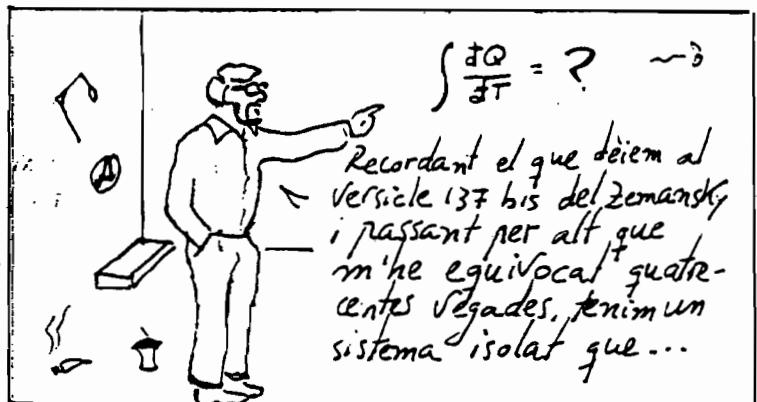
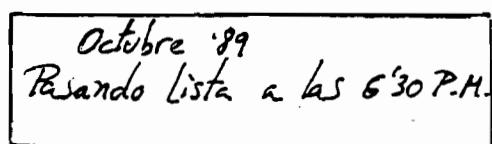
el recollí. L'Albert darrera aquells ulls negres reconeixia el seu jo, com un esbossat reflex de la seva aparença: "Gràcies". En aquell rostre tan perfecte es podia veure, desdibuixada, la figura d'una integral. El somni semblava recomençar.

Abstret, mirava al seu voltant i somniajava despert. Li era igual saber on començava la realitat i on acabava la illusió. Els seus ulls d'infant vivien en els dos més d'un mateix somni, com dues tonalitats en un mateix dibuix: fosc i clar.

JERE 3er MA

S
E
M
A
N
A
S
R
D
M
A
S

Cuestión de ser

Orientación literaria

-Buenos días. Son las siete de la mañana. La temperatura en el exterior es de 22 C. La humedad es del 98%. Hoy se reúne en Sidney el consejo de la confederación terrestre para discutir sobre las medidas a tomar a raíz de los recientes disturbios desarrollados en...

Había olvidado ya el sonido del despertador. Me parece que todo ha sido un sueño. Observo mi apartamento y encuentro la prueba de que mis recuerdos son reales, allí, medio colgados de una silla, hay unos "tejanos".

Me levanto y automáticamente la habitación comienza a llenarse de claridad. Aunque ésta es diferente, es artificial.

Me voy a la ducha, me esperan en la Universidad a las ocho. Despues del viaje he pasado una semana en observación, y los últimos tres días en coma inducido. Ahora voy a poder hablar de mi experiencia por primera vez. Los datos que traje en soportes magnéticos ya están siendo analizados, pero es necesario conocer las impresiones del observador para poder interpretarlos de la manera adecuada. Mientras me ducho, elijo el desayuno. Instintivamente busco las llaves del agua caliente y fría, y después al abrir los ojos bajo la cortina de agua veo la placa de control. Despues de casi dos años "fuera" estoy acostumbrado a variar manualmente la temperatura del agua. Los ultrasonidos y el jabón limpian perfectamente mi cuerpo. Es especialmente gustoso sentirse limpio después de una ducha. El aire caliente me seca. Mientras tanto Puck me pone música ambiental, algo de Handel. Me hace gracia que su programa de protocolo le haya hecho escoger precisamente la "Oda a la reina". Es agradable sentirse en casa de nuevo. Mientras tomo el café observo la ciudad por el ventanal de mi apartamento. La oscuridad fuera es total. El sol aún no ha "salido", de contrario el sucio y nuboso cielo de Enero posseería una mancha roja. Para variar comienza a llover. Sólo las luces delatan la altura de los nuevos edificios. Y al fondo, la silueta luminosa de la Universidad se recorta en la negrura.

Me visto y cojo el ascensor. En él me encuentro con algunos vecinos, casi todos ellos estudiantes. Me preguntan por mi ausencia y contesto con un guión ya preparado. Ninguno de ellos puede imaginar lo que realmente ha ocurrido, y tampoco lo sabrán nunca. En el garaje me meto en mi car. Al poner el motor en marcha echo de menos el potente rugido de los motores de explosión, en su lugar un suave zumbido me indica que el motor eléctrico está funcionando.

La calle está infestada de gente. A través del parabrisas puedo distinguir el paisaje que ofrece la ciudad a nivel del suelo. Las aceras están atestadas de paraguas luminosos o impermeables fosforecentes, como el mío. Circulando a mi lado, multitud de pequeños cars zumbando como locos. Cojo la autopista seis en dirección a la facultad y desciendo por las rampas de aceleración. De vez en cuando se puede observar algún coche, pero son escasos en la ciudad por su poca versatilidad y por los elevados impuestos que pagan. A medida que me acerco a la universidad el tráfico se va haciendo más denso, hasta que el fin llega a la rampa. Cuando asciendo a la superficie el cielo ya no es tan oscuro. La universidad se alza ante mí como un gigante de ochenta pisos. Entro por una de las bocas reservadas y me dirijo a mi plaza.

Mientras camino por las cintas transportadoras hacia los ascensores, pienso en todo el proyecto "Alfa". Recuerdo el día en que los dos tipos del departamento de sociología vinieron a buscarme por mis conocimientos de historia. Recuerdo los meses y meses de preparación. Fui de alguna manera programado para llevar a cabo una serie de funciones de investigación. La investigación que he recogido junto con la de los demás "turistas" servirá para tratar de mejorar el pasado, y por ende el presente. La situación actual es insostenible. La superpoblación hace necesaria una gran industria, que no podemos permitir si queremos conservar algo de la antigua Tierra. Los avances tecnológicos no han sido suficientes para absorber las demandas de nuestra sociedad superin-

dustrial. La contaminación, la falta de alimentos, la destrucción de naturaleza para conseguir espacio... todo se relaciona en un círculo vicioso que nos llevará al colapso total si no se hace nada para remediarlo. Cuando se descubrió la posibilidad de viajar a través del tiempo, se abrió una puerta al futuro a través del pasado. Somos conscientes de que nuestras intervenciones en el pasado pueden tener consecuencias nefastas para nosotros, pero está en juego el futuro del planeta, y quién sabe si de toda la raza. Para todo ello han sido necesarias las clases de idiomas y de educación. Las se-

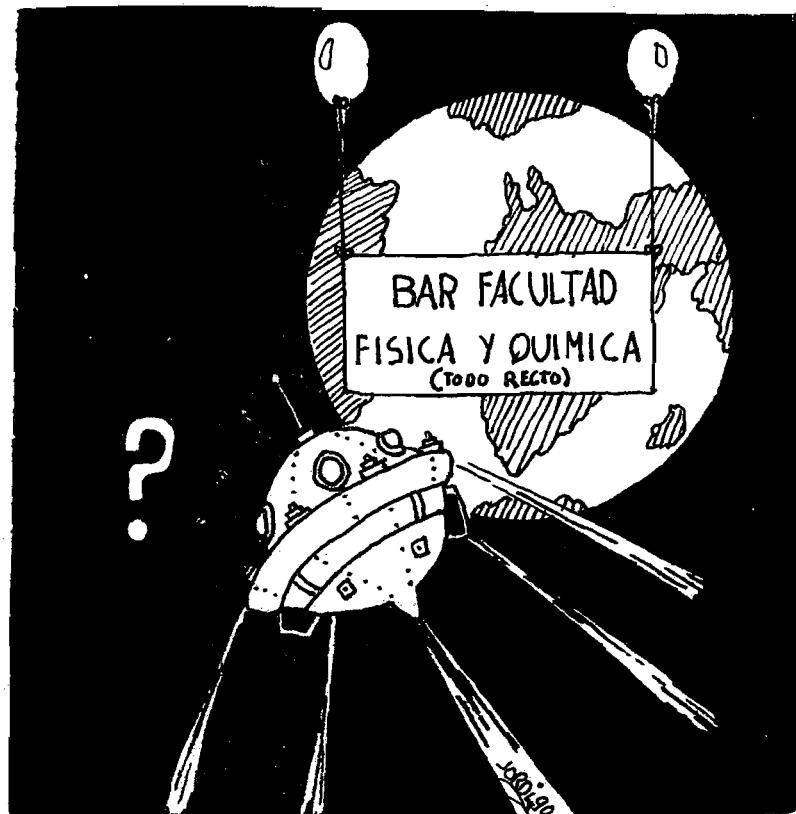
siones de sugerión, que me hicieran adoptar los hábitos adecuados para pasar desapercibido en mi viaje, y por último, ahora puedo recordar la sesión en la que modificaron todos mis recuerdos adaptándolos a las formas necesarias para mi misión. Toda mi existencia real fue sustituida por un engendro sintético para aumentar al máximo la seguridad. Yo abandoné mi personalidad para convertirme en otra persona. Ahora mi problema es si esa otra persona me abandonará para poder volver a ser lo que era.

El psicólogo acaba de leer el informe. Después de ello levanta la vista y sus ojos rasgados me contemplan. Hay envidia en su mirada.

- Estoy seguro de que podremos conseguir que su personalidad inicial sea restaurada completamente. Como ya sabe, por cuestiones de seguridad se le hará olvidar toda esta historia. Entonces ya no habrá ningún problema para usted.

Mientras me dirijo a la cita con los analistas, pienso que no estoy muy seguro de sus métodos. Estoy recordando que escribí una historia muy parecida en mi informe para una revista del siglo veinte- quizá por nostalgia-, donde seguro que la catalogaron de "ciencia-ficción". Naturalmente no era consciente de lo que hacía. Pero ahora sé que sus métodos fallaron, y quizá fallen de nuevo. Aunque teniendo en cuenta que ha sido acabada la etapa de observación y la semana que viene comienza la de cambios, preguntarse por mi comportamiento futuro es algo bastante trivial...

Christian Florensa

Me hallaba al borde de un pozo... y el sol estaba en el fondo

esperanza
esperanza

"Esto es un huracán. Un mar monstruoso. Hemos naufragado. Y no podemos hacer nada, sino esperar cada ola nueva, recostarse en ella, esperar la próxima... y pasar la ola a cualquier precio. Y nada más."

He aquí las palabras de un superviviente de los campos de exterminación nazis, que a su manera relata el horror de aquellos días.

Son bien conocidos los crímenes y atrocidades que en ellos se cometieron, pero no tanto el desgarrador sufrimiento que soportaban los deportados en sus corazones llorosos. Cada uno de ellos era una isla de soledad, y sin embargo todos sentían lo mismo:

"Cuando se le suplicaba que se le matase, cada uno hubiese querido morir. La agonía de X era la agonía de todos ellos, sus lamentos, eran sus lamentos, su dolor era el de ellos. Hubieran querido huir para no oír, taparse los oídos, volverse sordos, con tal de no oír más, con tal de no volver a ver el cuerpo descoyuntado de su hermano que todavía se estremecía a cada latigazo."

"Eran llantos a mil voces, la orquesta de la desventura que cantaba todo el desamparo humano".

aunque la infernal historia que les había tocado protagonizar les sacaba a menudo las lágrimas:

"Me miró con tan duros y despiadados ojos que yo deseé ardientemente que pudiera llorar. Pero quizás ya no podía."

afirma un hombre con el "rostro surcado de arrugas de sufrimiento"

Quizás sea la esperanza que les guiaba la única explicación posible a cómo sobrellevaban el infinito dolor:

"Esperanza de vivir, esperanza de morir, esperanza de partir, esperanza de volver a empezar, de olvidar."

Muchos de ellos, sin embargo, se veían continuamente amenazados por la nada:

"La nada de seres, de huellas y de recuerdos, que inclina al hombre al borde del abismo. Ya nada existe ante la nada. Los cantos se han vuelto gritos, y las danzas, ritos bárbaros."

Lo más duro fue, probablemente, el después, esa supervivencia acompañada de un vacío inmenso, una vida convertida, en muchos casos, en miseria, y un sentimiento de incomprendión, de incrudelidad, e incluso de culpabilidad, por haber dejado a otros detrás, en el camino.

"Ahora que sabían que iban a vivir, se daban cuenta de la falta de sentido de sus vidas. Se habían salvado, pero no tenían nadie para quien vivir, ningún lugar a donde volver, nada que reconstruir."

"Algunos se comportaban como quien acaba de sobrevivir a un terremoto o un huracán, sin comprender por qué se salvó cuando todos los demás parecieron en el desastre."

Es este un drama aún latente en todos los corazones, que no han logrado superar con el paso de los años. Como ese hombre de "lentos pasos, cansado, prematuramente envejecido, con ojos ausentes, vidriosos, sin esperanza", o ese otro "místico del infierno, profeta del abismo, que retornará a aquel paraje del cual sabía que no escaparía jamás". Un drama que no ha de repetirse, y que no deberíamos olvidar.

"Horror, horror hombre, quítate tus ropas, cubre de cenizas tu cabeza, corre por las calles y baila, preso de locura."

ESTELA M.B.

© 1982 United Feature Syndicate, Inc.

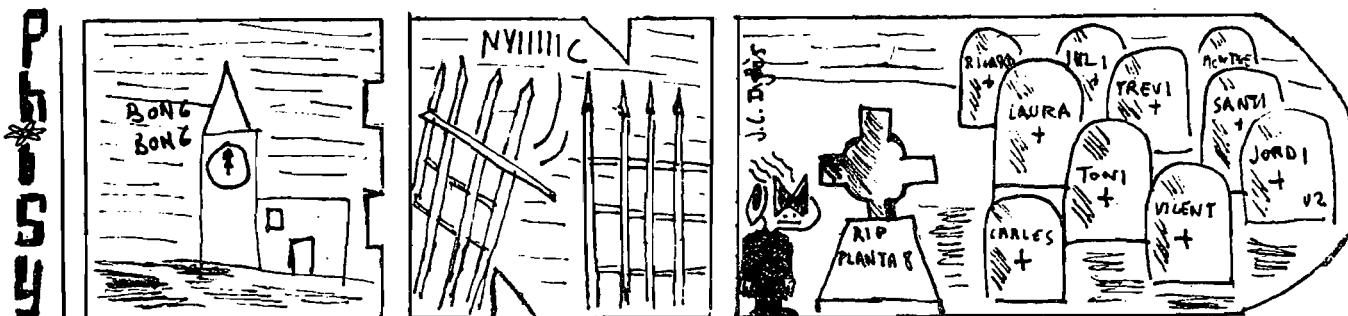
Dit d'una manera + suau

Us heu fixat que el Petit Príncep no té nom?. És senzillament un infant que apareix del no-res i fa meravelles en el cor d'un aviador. Ens sentim una mica com l'aviador de la història. Fa dos anys (com passa el temps!), ens vam trobar a les mans una cosa que s'acabava: PLANTA 8. I no ho vam voler. Amb una mica de recanç, cansadament, com aquell que dibuixa caixes per no dibuixar xais, varem intentar continuar endavant. Ni estàvem al mig del desert ni PLANTA 8 duia casaca i botes. Però si que és cert que ens va donar molt més del què esperàvem. Durant aquell any i el següent, PLANTA 8 ens va ensenyar moltes coses, i nosaltres, poc a poc, la fèiem més nostra, més viva encara... per això ens resulta tan difícil acomiadarnos d'ella, perquè deixem enrera moltes coses: les hores de dedicació, les baralles amb els ordinadors, que semblaven posar-se d'acord per fer-nos males passades, les discussions sobre els articles i, per damunt de tot, l'alegria, el bon humor, l'afany compartit que planta 8 fos una realitat. No calia dir-ho: tots volíem el mateix. Tenim molta sort d'haver-ho viscut, i conservarem aquests records sempre.

Com diu la guineu al Petit Príncep, "ets responsable per sempre d'allò que has domesticat". D'alguna manera, sempre serem part de PLANTA 8. Hem escrit tres anys de la seva història... però ha arribat el moment que algú més escolti tot el que ella té a dir, que algú més descobreixi la màgia que pot arribar a sorgir de les seves pàgines. No la desoïu, deixeu-vos captivar. Estimeu-la: val la pena.

Ningú no sent més que nosaltres que PLANTA 8 arribi a la seva fi. Ara està a les vostres mans: "Fou aquí on el Petit Príncep aparegué sobre la Terra i on desaparegué"..."no aneu de presa, espereu una mica... no ens deixeu tan tristos, dieu-nos tot seguit que ha tornat..."

Laura Arantegui 2n.

N. DE LA R. : ELS ACTUALS MEMBRES DE LA REDACCIO L'ANY QUE VE ABANDONARAN MAJORITARIAMENT AQUESTA LLOABLE TASCA, PER MOTIUS PROFESSIONALS I PERSONALS. PER AIXO FEM UNA CRIDA A TOTS ELS ESTUDIANTS QUE VULGUIN CONTINUAR AMB AQUESTA REVISTA QUE ES POSIN EN CONTACTE AMB NOSALTRES. DEU US HO PAGUI. EN CAS CONTRARI, PLANTA 8 S'ANIRA A FER PUNYETES.

Mots engravats

Horizontals:

1. Aresta. Són aquells nombres que discretament delaten un estat particular pert a l'inrevés. 2. Aparell de "mesura" de senyals elèctrics que aquí es deu comprar de rebarxes. Paràbola. 3. Cal fer esforços per treure una taca d'aquest fluid. Atom desvirgat. Zona bidimensional. 4. I Watt. Normalment natural. Força sense la frontera. Apareixen amb els zeros en besses naturals. 5. Fluctuació del vent en direcció i velocitat. Al revés, dona poders a un tro de ferro. 6. Es tracta d'omplir aquesta casella i les quatre següents tenint en compte el principi d'exclusió d'alla cap aquí. Exemple Given. -10 (-12). 7. Això és la inducció com amoral és a immoral. Abreviació d'ordinal. Símbol químic del qilí d'indi. 8. Es petit però reacciona amb més llet si li tires gaires cosetes. Surt fent esoses i diu que diu que no ha begut. 9. Capgirat, es pot sentir un dolç 440 Hz. Resistència amb forma d'erra. 10. Bueguem desesperadament algun anjona. L'astrer rei, en la nostra jurisdicció. Al revés, traça. 11. Treslade-li de dreta a esquerra. Un dels dos sols dels escacs. Una mil·lesima de segor. El so Eu en el nom d'Euler. 12. Al revés, per tot. També al revés, allò que tant pots disminuir que sempre acaba creixent. Abreviació d'oscillació. 13. Urbius: una línia d'E a W. Quan fae aquest pas canvia la essa d'al·fabet entre altres coses. 14. El famós problema de valors iniciais. Associació normal als meridiàns (2 paraules).

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14.

1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													
14													

15. Desplaçament molt lentament de dreta a esquerra quan volem que la compressió sigui quasiestàtica. 450. Com mes llarga és, més esteny la llença.

Verticals:

1. Acord entre coordinacions que dona carta verda als escalars. Punt de sublimació. 2. Al revés, el llamp ens fa el tro. Espai de les versions originals. Els tres primers termes de la successió 1,5,50,500... 3. La ignorància per excel·lència. Allò que ens assegura la inestabilitat d'un equilibri. 4. No ens enganyem, cal ser molt bo per fer-se'namb la física. D'it de l'espai on calcular resulta més fàcil. Camp magnètic. 5. La mínima és l'equilibri i la màxima l'amplitud. Dàns pescals al sistema. 6. El que tenen de fals els dipois. A vegades 5,14. Al revés, obla. 7. A aquesta velocitat no sentiríem com ens acostaden. Delta corresponent a la posició horitzontal-vertical que ens trobem. ocE. Conductor ple de forats. 8. El corre qui juga amb la radioactivitat, a l'inrevés. En repòs és mc^2 . L'arrel de -1. Capgirat, derivat de la nostra galàxia. 9. Circumferències matxacades vint cops. Sortida de les línies de B. 10. Grau del 7 vertical. Forció de positró. El centre d'una subvarietat. Al revés, forma prefixada del mot grec que significa vent. National Physicist of Africa. Punts de l'eix d'una lent on l'augment angular val 1. De cota elevada pert cap per avall. 12. Es deixaria de la mà de la gravetat de baix cap a dalt. Autoinductància. Fluids tipics de Dallas. 13. Unió. "Al metro, _____ de tanta gent, sempre hi ha qui fa l'última repassada. Invertit, eina jeroglífica indispensable. 14. Pot imaginar-se com una partícula acompañada d'una boira de distorsió dins d'un gas d'electrons.

Te juro
que no quería
hacerla...
Creeme.